

Tháng 10, 2015

Tranh của Lê Thúy Vinh

Đôi Ngã Chia Ly

Sen Buồn

SAO MÀ NGOAN!

*

Cảm tác nhân đọc:

*“TÂN ĐỊNH, ĐAKAO” của trưởng HĐ TRẦN
ĐÌNH PHƯỚC*

*

Như loài chim thiên di

THU SÀU VƯƠNG

Thu có vương buồn đôi mắt em,
Tháng mười mưa mãi mưa triền miên
Em ngồi tựa cửa chiều hoang vắng
Có đợi ai, gió rít ngoài hiên?

Thu về vương sầu đôi môi ngoan

Mình già từ thành thị
Tránh xa màu hồng kỳ
Bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Tưởng như không bao giờ
Không bao giờ gặp lại
Vậy mà thật, giấc mơ:
Ngồi bên nhau, yên lặng.

Mình ngồi yên yên yên
Suy nghĩ riêng riêng riêng
Nhưng chung màu mắc cỡ
Ai cũng hiền thật hiền!

Gió vi vu, vi vu
Cuối hè, chưa vào thu
Đẹp như Sài Gòn cũ:
Hai "tín đồ, chân tu".

Ngắm vịt bơi dưới hồ,
Mình khép nép, ngây ngô
Cùng say say mê mê,
Nhìn gió xoáy lá khô.

Hương tình ngọt không gian
Nắng kiêu căng khoe khoang
Thời gian dư lãng mạn
Hạnh phúc cười vênh vang./.
Á Nghi28-10-2015**

Biển Chiều Thu

Thu sang biển vẫn xôn xao,
Sóng bình bông sóng, sóng nao nức lòng
Cát vàng e ấp nước trong,
Còn nhung nhớ ánh nắng hồng hôm nao

Thùy dương vi vút khát khao,
Biển xanh sóng đỏ, dạt dào bước chân
Gió chiều tình khúc băng khuâng
Miên man sóng nhớ âm thầm ngày đêm,

Rì rào biển hát dịu êm,
Bọt tung trắng xóa nhưng mềm bờ xa,

Băng khuâng gom góp lá thu vàng
Nuối tiếc thuở tình xanh áo trắng
Tình đẹp lung linh vạn ánh trắng

Em dấu trong tim nỗi mong chờ
Tình xa mong nhớ chẳng hẹn hò
Giấc mơ em vẫn còn vương vấn
Đong đêm người ơi những hững hờ!

Nhớ cánh hoa xưa cài tóc ngoan
Hoàng hôn bàng bạc nắng hoe vàng
Nhìn áng mây bay chiều gió thoảng
Có biết tình thu sầu mênh mang?

Phạm Thị Minh-Hung

LÁ ME BAY VÀO... THƠ

*

Cảm tác nhân đọc:
"TÂN ĐỊNH, ĐAKAO" của trường HD TRẦN ĐÌNH PHƯỚC

*

Tim rộn ràng sức sống
Hai đứa mình rong chơi
Dưới lá me rơi rơi
Để thương và thơ mộng.

Con đường đẹp dịu dàng
Một ngày thật vắng vẻ
Vội nắng vàng vàng vàng
Và gió nhẹ nhẹ nhẹ.

Nắng soi lá hàng hàng
Nắng quyện lá khoe khoang
Nhấp nhoáng vàng, nhấp nhoáng
Chào chúng mình lang thang.

Lá vờn tóc là đà,
Rơi trên áo trắng tà,
Gió tung tà rộn rã,
Rồi tung lá bay xa.

Tay nhặt lá, nâng niu
Sao mà lá nhỏ xíu!
Rơi...rơi...rơi dập dìu
Bay về đâu? Ai hiểu?

Thời sinh viên, học sinh
Dưới lá me xinh xinh
Mối tình đầu ngộ nghĩnh

Bên thu biển vẫn mặn mà,
Vẫn hiu hắt nhớ thiết tha tình nồng,

Chiều thu biển vẫn ước mong,
Một ngày nắng đẹp, trời trong mây hồng
Trăng vàng tình biển mênh mông
Ngàn sao lấp lánh mộng lòng chơi vui,

Thu về sương phủ xa khơi,
Mây thu bàng bạc, nhớ lời biển ru
Sóng xô bờ cát xa mù
Một mình biển vắng chiều thu ngậm ngùi...

Phạm Thị Minh-Hung

Nhút nhát lời tự tình.

*Vậy mà yêu, mà thương!
Vậy mà tình vương vương!
Mấy mươi năm vẫn đẹp!
Nhớ mãi một con đường:*

*Sao mà yêu... Sài Gòn!
Á Nghi**28-10-2015*

BÁNH XÈO, BÒ KHO

****Ý Nga****

Thưa Ba,

Đây là lá thư thứ hai con viết cho Ba, viết không bằng ngòi chàm mực để cha con mình nhìn nét chữ nhau mà biết đang mạnh hay yếu, để nghe Ba khen chê nét chữ xấu đẹp. Thư này con viết bằng 10 ngón tay gõ trên phím chữ vô tri, như mỗi ngày con vẫn gõ ở văn phòng.

Đây cũng là lá thư thứ hai mà con sẽ không được Ba hồi âm, để ngắm nét chữ thật đẹp của Ba trên trang giấy

Đêm nay con nhớ Ba quá!

Con nhớ chén bò kho cuối cùng của cô Tựu mang sang mà Ba đã thức dậy hâm nóng cho con ăn lúc 3 giờ sáng:

-Để 5 giờ con ra phi trường đáp chuyến bay không bị đói, không bị đau dạ dày.

Khi con hỏi:

-Sao Ba không ngủ thêm cho khỏe?

5 giờ anh Linh mới tới chở con ra phi trường mà sao mới 3 giờ Ba đã lục đục trong bếp rồi?

Ba chỉ cười và hỏi:

-Con ăn cho nóng!

Hai cha con mình đã chia chung một ổ bánh mì và đùa giỡn thật là vui vẻ. Tưởng chỉ là bữa ăn tạm biệt Ba tiễn con đi California, ai ngờ lại là bữa ăn vĩnh biệt đời đời, 2 ngày trước khi Ba già từ **trần thế vì một cơn tắc nghẽn động mạch cơ tim cấp tính (Heart Attack)**

*

Ba ơi!

Con đâu có ngờ món ăn thứ hai được Ba săn sóc cho ăn trong đời lại là món ăn cuối cùng như vậy.

Ba có nhớ khi xưa ở nhà, mỗi lần con đổ bánh xèo cho cả nhà ăn không?

Tuổi con gái, nhà đông em quá nên mỗi lần đổ bánh xèo là con cực ời là cực vì hồi đó làm gì có bột gạo bán sẵn sàng như bây giờ, con phải ngâm gạo trước một đêm cho mềm, rồi hôm sau gánh gạo đi cả nửa tiếng mới tới được nhà dì Cúc bán bánh bèo, để mượn nhờ cái cối đá của dì mà tự tay xay gạo thành bột. Cái cối nặng trình trịch mà tuổi 15 của con chưa “bẻ gãy nổi sừng trâu” nên con vật lộn với nó vất vả vô cùng. Dì Cúc cũng người Quảng Nam như mình nên đi ít khi lấy tiền bạc chi cả, chẳng những thế, nhiều khi dì còn xay giùm cho nhanh để con còn khỏe nệ gánh bột về nhà, đi chợ mua tôm, thịt, rau thơm và đón những người nông dân gánh cải bẹ xanh đi ngang nhà, mua cho tươi. Xong phần ấy, 2 bàn tay nhỏ xíu của con lại phải lo chẻ số củi cho đủ lượng đổ bánh được 10 người ăn và nhiều chuyện vụn vặt khác như giã tỏi, ớt, vắt chanh làm nước mắm; xắt thịt, làm tôm, giã nghệ, xắt củ hành.v.v.... nữa mới xong mâm bánh xèo cho thơm tất. Trời nóng hừng hực, mà con cứ phải ngồi hoài trong bếp từ trưa tới chiều mới kịp cho cả nhà.

Có lần tụi nhỏ đang ăn giữa bữa, con còn ở trong chái bếp với mồ hôi đang ướt đầm lưng áo, vừa bung gáo nước mưa uống cho hạ hỏa bớt thì Ba xuống bếp và ra lệnh:

-Con lên nhà trên ăn đi, để đó ba làm tiếp cho.

Con đã trở mặt ngạc nhiên nhìn Ba cho đến khi mệnh lệnh được nhắc lại lần thứ 2 con mới mừng quýnh mà tin rằng con được... thoát cái lò lửa. Ngạc nhiên là phải, vì Ba có bao giờ làm bếp đâu?

Trong nhà mình, chẳng những Ba không bao giờ đụng vô bất cứ chuyện chi của phụ nữ mà Ba còn nghiêm cấm mấy đứa em trai luôn, cho nên Má và 2 chị em con phải gồng gánh mọi chuyện của cả nhà trên 3 đôi vai gầy guộc. **Thật là bất công cho phụ nữ với một quan niệm hẹp hòi của Á Đông như vậy!**

Phần vì mệt và khát nước, phần vì những cái bánh Ba làm không hợp với khẩu vị của con hồi đó (hồi nhỏ con chỉ thích thịt mỡ và thích nhiều giá, trong khi làm cho con ăn, cái nào Ba cũng ưu tiên bỏ thật nhiều thịt nạc với tôm, hành cho con) nhưng con cũng đã vui, được ngồi nghỉ ngơi một chút và được ăn chung với các em, dưới cái quạt máy mát oi là mát và trên cái mâm sạch sẽ, không bóng loáng những dầu đậu phộng và khói bếp chung quanh.

Nhắc lại chuyện xưa mà con nghe như khói bếp ngày ấy hầy còn... cay mắt con đây nè Ba.

Sau này vượt biên, sang Ý, rồi sang Canada tạm cư, sống lênh đênh một mình nơi xứ người, mỗi lần làm bánh xèo cho chồng ăn, con đều nhớ đến Ba. Từ ấy đến nay đã gần 40 năm trôi qua, nếu trí nhớ của con còn tốt thì hình như chưa có phái nam nào làm món ấy cho con ăn cả?

Từ hôm nay, con có thêm món bò kho của Ba cay... nhòe cả mắt.

*

Con đã từng nói với một người bạn thân nhất của con rằng: **điều gì dễ thương và duy nhất cũng giữ hoài nét đẹp vĩnh viễn của nó cả!**

Hai lần săn sóc ấy đã là 2 dấu ấn để con nhớ đời: **tình Ba thương con ngọt ngào thế nào!**

Bây giờ nhà “không nghèo như xưa”, con lại chẳng có đứa con nào nên điều kiện để mua tôm, mua thịt nạc để hơn hồi đó và con cũng không còn thích thịt mỡ nữa rồi, sao Ba không làm bánh có tôm, có thịt nạc nhiều cho con được dùng tiếp?

Ba ơi!

Đời con từ nay về sau, mỗi lần ăn bánh xèo và bò kho sẽ là một lần ngậm ngùi vì **sẽ không còn ai có thể cho con hưởng được vị ngọt ngào như Ba đã cho con** nữa và sẽ không có một nhà hàng nào trên thế giới này có thể cho con thưởng thức lại được **sự ấm áp của tình phụ tử** mà Ba đã gói ghém trong ấy.

*

Thôi Ba hãy ngủ ngon đi nghe Ba!

Trong giấc ngủ ngàn thu của Ba sẽ còn hoài niềm nhớ này của đứa con gái rất thương Ba Má.

Ý Nga

MƯA ĐẦU MÙA

Thời tiết hôm nay trời nhiều mưa,
Từ buổi sáng trời đã âm u,
Mây giận hờn ai mà dẫu mặt,
Giọt ngấn giọt dài mưa đầu mùa.

Mưa lạnh lòng nhỏ xuống vườn tôi,
Làm ướt chiếc chuông gió mát rồi,
Tôi nghe chuông gió buông tiếng khóc,
Con gió theo về cùng mưa rơi.

Tôi với chuông gió là tình thân,
Những lúc trời mưa lúc nắng lên,

ĐỪNG KHÓC TÔI OI!

Đừng khóc mưa ơi! Mùa đã lạnh
Nắng phai rồi hãy để mây rong chơi
Mây nào hay trời cũ nhớ một người
Đường duyên kiếp đã không còn chung bước

Đừng khóc vườn ơi! Chim thôi hót
Lá rụng rồi hãy để chim bay đi
Chim nào còn lưu luyến buổi phân ly
Mà hát mãi khúc tình ca nước mắt

Đừng khóc biển ơi! Thuyền đã khuất
Cuối chân trời hãy để sóng lang thang

Thả vào hồn tôi muôn âm điệu,
Kể chuyện tâm tình của thế gian.

Mưa ướt đẫm những cây hoa hồng,
Hình như mưa và hoa thì thâm,
Từ đất trời đôi ta hạnh ngộ,
Từ kiếp nào em đã yêu anh.

Mưa hôn lên những ngọn cỏ xanh,
Giọt mưa tha thiết như tình nhân,
Từ mùa Thu mưa đã tìm đến,
Từ mùa nào anh đã tìm em.

Cơn mưa làm ướt phố chiều nay,
Phố sẽ buồn vắng cánh chim bay,
Mưa hẹn hò ai đường xuôi ngược,
Mà ướt người về trong lẻ loi.

Mưa rả rích cho đến suốt đêm,
Có ai nằm đếm giọt mưa không,
Có tôi nằm nghe mưa thao thức,
Mưa sẽ vào trong giấc ngủ quên

...

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Một ngày rất mưa, October, 23, 2015)

MƯA THU

*Đêm nằm nghe giọt mưa thu
Rơi trên xác lá lòng u ả... Buồn
Nghe đau từng chiếc lá buông
Nghe thương hoa rụng, vô thường mây bay*

*Đêm nằm lệ đẫm...nhớ ai!!!
Người thiên thu đã an bày biệt ly
Bên hiên tí tách mưa đi
Người trong song cửa rèm mi ướt nhòa*

*Đêm nằm nghe giọt mưa sa
Trăng ngà nửa mảnh bên ta lặn rồi
Gió ơi ! Thôi hãy... quên thôi (*)
Như ta vừa mới đánh rơi mắt chàng*

*Đêm nằm mưa vẫn bay ngang
Và ta lệ chảy hai hàng nén tuôn
Bàng hoàng nghe tiếng gió chuông*

Sóng nào thương một kiếp đã trăng
Xây đắp mãi một lâu đài trên cát

Đừng khóc thơ ơi! Tình phai nhạt
Mực cạn rồi hãy xếp lại mộng mơ
Mộng nào mơ đời chẳng đẹp như thơ
Trang giấy lệ đã khô dòng lưu niệm

Đừng khóc tôi ơi! Tình đã liệm
Người xa rồi... hãy để cố nhân vui.

Ngô Tịnh Yên

CÔ ĐƠN

*Buổi chiều buồn thật buồn
Ngoài trời mưa nhẹ tuôn
Nước mưa thu tí tách
Tiếp khách, bàn tay run.*

*Là mùa thu phải không,
Hay những kẻ "hồng hồng"
Vây quanh đời lưu xứ?
Đếm thử, ngày thêm đông!*

*"Bạn bè" ngồi trước mặt
Sao thấy mình cô đơn?
Ai cùng chia giá đất?
Cho thơ tự nhiên... hờn!*

*Mình hai đứa thôi anh!
Ý chí gắng để dành
Đừng đem ra hoang phí!
Sức em ngày mong manh.*

*Người-chưa-khôn nhục mạ
Mình còn dại đây mà
Ngày lia đời, học chết
Mới được làm... thầy ma.*

*"Bạn bè"! Ôi "bạn bè"!
Có nghe mưa nặng giọt!
Đang làm em sát se,
Mặn môi người ủ dột.
Ý Nga*

Hình như ta đã điên cuồng thâu đêm

Oct 22, 2015

Kiều Mộng Hà

(*) lấy ý câu ca dao:

Gió đưa trăng thì trăng đưa gió

Trăng lặn rồi gió biết đưa ai ???

Chỉ Một lần thôi
- Sương Lam -

Lính thủy

Tôi gặp người
Chàng trai mũ đỏ
Trong đêm mưa vắng lạnh
Ao chiến binh đắm ướt những giọt mưa

Mắt người long lanh
Dáng người oai dũng
Nét kiêu hùng của chàng trai lính chiến
Đã làm tôi cảm mến

Chén trà nóng dâng người
Mong sương ấm lòng trai trong mưa lạnh
Lòng cảm mến dâng tràn
Qua tâm sự của chàng trai mũ đỏ ...

"Tuổi đôi mươi rời xa sách vở
Gác mộng thư sinh
Theo nghiệp kiếm cung
Chỉ tang bóng hổ hải

Mong có ngày cứu nước an dân
Đời tôi: Đời trai chiến sĩ
Sống chết biết ngày nào
Một ngày kia

Tấm thân này gục xuống
Nơi chiến trường của làn tên mũi đạn
Khi đã làm xong nhiệm vụ
Linh hồn này không biết về đâu

Chỉ tôi cho những người ở lại
Với sầu khổ nhớ thương
Nên không dám nghĩ đến vòng thế tử
Ngày nay tôi còn cha già em dại

Nên ráng làm xong bốn phận người trai
Cô ạ! Cô sợ chẳng
Chiếc áo rằn, mũ đỏ?"
Tiếng người vang vang êm êm trong mưa nhẹ

Nụ cười hiền lành để mẩn trên nét mặt phong sương
Khác hẳn với bộ chiến y người đang mặc
Người nhỏ nhẹ hỏi tên tôi
Tôi lắc đầu khê bảo:

"Biết làm chi người nhi
Vì chỉ một đêm nay
Người, tôi còn gặp gỡ
Ngày mai

Người phiêu bạt giang hồ
Cánh chim ngàn tung gió
Còn nhớ chén trà nóng dâng người đêm mưa lạnh
Biết tên nhau làm chi thêm vương vấn

Tôi chỉ mong rằng:
"Dù đường đời vạn nẻo,
Dù vật đổi sao dời
Người, tôi, ta vẫn nhớ

Kỷ niệm buổi hôm nay
Tách trà nóng ấm lòng
Của một nàng con gái
Dâng chàng trai chiến sĩ

Để tỏ lòng cảm mến
Thế đủ rồi!....."

Viết tặng chàng chiến sĩ mũ đỏ đêm mưa xa xưa

Nữ Lòng Nào!

Bà Thục đậu xe xong thông thả đi lên lầu 2 bằng thang bộ, bà vẫn thích thể để thêm dịp vận động cơ thể, hơn là dùng thang máy cho tiện nghi và mau chóng. Unit 1 phòng ngủ của bà trong khu apartment này được thiết kế gọn xinh, địa điểm lại gần khu thương mại Việt Nam cũng như chợ Mỹ nên bà rất vừa lòng. Bà Thục thay quần áo và nằm ra chiếc ghế mây nghi ngơi, bà vừa ra chợ Việt Nam vào dịch vụ gửi tiền để chuyển 10,000 đồng về cho người em trai. Thế là bà đã làm tròn lời hứa hẹn với em và với tình cảm trong con người bà, lòng bà thanh thoi, nhẹ nhõm và vui mừng khi nghĩ đến gia đình em trai, chắc là vợ chồng con cháu họ đã sung sướng biết bao nhiêu.

Bà Thục thuê căn apartment với giá trợ cấp của chính phủ dành cho người có lợi tức thấp, kể từ khi bà đủ tuổi về hưu 2 năm nay, bà sống ở Mỹ đơn độc không chồng, không con, mà ở Việt Nam cũng chẳng còn ai thân thích gần gũi ngoài gia đình ông Thức, đưa em trai duy nhất, cha mẹ bà đã lần lượt qua đời kể từ khi sau 1975. Ngày xưa gia đình bà nghèo, nhưng cha mẹ bà cũng chắt chiu nuôi 2 chị em bà ăn học, đưa con gái là bà học hành chăm chỉ giỏi giang bao nhiêu, thì thằng em học hành vừa lười vừa dở bấy nhiêu.

Cô Thục đã trở thành 1 dược sĩ. Cô dược sĩ Thục ngày ấy đã đi làm và phụ giúp cha mẹ đặc lực trong cuộc sống hàng ngày, còn Thức học không xong, thi rớt Tú Tài Thức đi lính, ngành tác chiến nay đây mai đó. Cô Thục thương em lận đận, mỗi khi em về phép ngoài các món ngon nấu cho em ăn, cô còn cho em tiền khi trở lại đơn vị.

Cô Thục không mấy xinh đẹp, có bằng cấp, ngành nghề sáng giá, nên hình như đó là những lý do khiến các chàng trai không thích đến gần, và cô miệt mài hi sinh cho gia đình nên hầu như không có cơ hội đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tuổi xuân trôi qua lúc nào không hay.

Sau 1975 cũng như bao nhiêu gia đình khác, cuộc sống nhà cô Thục trở nên chật vật khó khăn, rồi Thục lấy vợ sinh con, bấy nhiêu người sống cùng trong một nhà đã trở nên chật chội và tài chính càng lúc càng khó khăn hơn.

Năm 1989 cô Thục đi vượt biên tìm tự do và thêm lý do không kém phần quan trọng là vì kinh tế để có thể giúp đỡ gia đình hữu hiệu hơn, chuyến đi vượt biên cuối mùa đã khiến Thục phải chờ đợi ở Thái Lan hơn 4 năm sau khi đậu thanh lọc mới được phép đến Mỹ định cư.

Sang Mỹ ở lứa tuổi về chiều, 49 tuổi rồi, Thục chợt nhận ra mình đã lãng quên chính mình hơn nửa đời người, học lại thì không thể mà lấy chồng cũng không xong.

Cô Thục đã đi làm những công việc trong hãng xưởng để có tiền sinh sống và gởi giúp tối đa những đồng tiền của mình kiếm được về gia đình ở Việt Nam .

Rồi cô Thục cũng lấy chồng.

Nhưng chỉ là một cuộc hôn nhân gượng gạo, cố gắng kéo dài được mấy năm cho có đôi, có cặp thì người chồng đã chia tay trả Thục trở về vị trí độc thân như cũ, thế là cô Thục gia chấp nhận duyên phận thiệt thòi hẩm hiu, ở vậy cho đến giờ.

Thình thoảng bạn bè cũng có ý giới thiệu cho bà một ông độc thân góa vợ nào đó, để đỡ đàn và bầu bạn cùng nhau cho vui nhà, nhưng bà từ chối ngay, đời chắc gì vui, duyên chắc gì may? lỡ gặp ông khó tính khó nết, hay ông ngã ra ốm đau bệnh hoạn nằm một chỗ thì bà phải hầu hạ, còn nếu ngược lại bà ốm đau nằm một chỗ chưa chắc ông kia hầu hạ được gì.

Cuộc sống độc thân tuổi về hưu tuy có lúc buồn mà thanh thoi, hàng ngày bà xem các phim truyện trên ti vi vừa để giải trí vừa để duy trì tiếng Anh của mình, rồi nghe nhạc, đọc sách, một đam mê ngày cô Thục còn trẻ để tìm lại cảm giác thú vị của ngày xưa.

Với đồng lương lao động tằn tiện bao lâu nay bà Thục cũng để dành được một món tiền, bà cất kỹ trong nhà băng. Từ ngày về hưu bà sống bằng những đồng tiền hưu trí của mình cũng gọi là đủ, vì bà không có nhu cầu gì nhiều ngoài hàng năm vẫn gởi chút tiền về Việt Nam cho gia đình Thục hiện vẫn sống tại căn nhà cũ, nơi xóm nghèo xưa do cha mẹ để lại. Xưa bà Thục thương thằng em vất vả đời lính, nay lại thương em vất vả cảnh nghèo, nên bà vẫn không ngừng gởi về đỡ đàn cho em.

Bà Thục đã đưa chồng về thăm Việt Nam 1 lần để giới thiệu chồng với gia đình mình. Sau cuộc hôn nhân gãy đổ bà buồn chán và tủi thân, không có ý định về Việt Nam nữa. Nhưng những chuyện buồn vui của cuộc sống nơi xứ người bà vẫn tâm sự với người em ruột thịt của mình cho vui nhẹ lòng, hai chị em đã luôn gần gũi từ thuở ấu thơ đến khi khôn lớn và cho đến bây giờ cả hai cùng tuổi xế chiều.

Bà kể từ chuyện bà bị bệnh cao máu, cao mỡ, và bệnh cườm mắt, phải uống thuốc và nhỏ mắt mỗi ngày mấy lần cho đến hết cuộc đời, đến những chuyện vất vả hàng ngày. Từ chuyện bà về hưu và tiết kiệm xin được ở nhà giá rẻ dành cho người già, xin được tiền food stamp, đến chuyện bà dành dụm được món tiền phòng thân sau này. Tóm lại bà Thục hài lòng với cuộc sống vật chất bảo đảm, dù cô đơn một mình một nhà.

Mới đây ông Thúc đã gọi phone cho bà và tha thiết đưa ra một đề nghị mong chị giúp đỡ, thay vì chị gởi cho chút tiền mỗi năm và mỗi khi gia đình em cơ nhở thì em xin chị giúp hẳn một món tiền để có vốn làm ăn là 10 ngàn đô la.

Bà Thục đã suy nghĩ rất kỹ, bà đã già rồi và một ngày nào đó sẽ chết đi, số tiền dành dụm tuy không nhiều, nhưng là tất cả mồ hôi công sức của bà phải được hữu ích cho người thân của mình. Bây giờ họ đang nghèo khổ, họ đang cần tiền. Thế là bà Thục đồng ý

Và hôm nay bà đã làm xong nhiệm vụ thân thương ấy.

Hai hôm sau bà Thục nhận được phone của ông Thúc, người em hoan hỉ báo tin đã nhận 10 ngàn đô của bà và không tiếc lời cảm ơn chị. Lòng bà Thục ấm lên, vui lên, nhiều gấp cả chục lần niềm vui của người em.

Từ nay bà Thục sống thanh thản hơn dù món tiền dành dụm của bà đã vơi đi, bà sẽ viết lại một tờ di chúc nếu sau này bà chết, sau phần chi phí cho hậu sự, còn bao nhiêu, dù ít ỏi, nhờ người ta gởi những đồng tiền còn lại về cho Thúc.

Vậy mà 3 tháng sau ông Thức gọi phone sang, bà Thục chưa kịp vui mừng hỏi han em đã làm ăn gì chưa thì ông Thức buồn rầu tuyên bố:

-Chị ơi, nhà em mới vừa bị kẻ gian đột nhập xông thuốc mê và lấy cắp hết 10 ngàn đô rồi!

Bà Thục bàng hoàng nghe em nói tiếp:

-Chị có thương em, thương các cháu chị, thì xin chị giúp em lần nữa...

Bà Thục không còn sức cầm lấy chiếc điện thoại nữa, bà buông phone và buông người ngồi phịch xuống ghế như một kẻ không hồn.

Bà đã mất ăn mất ngủ mấy ngày đêm, 10 ngàn đô là bao công lao và tấm lòng của bà gởi về, thế mà bị mất đi một cách gọn gàng êm thấm, nhẹ tênh như bông gòn, như mây bay, gió thoảng, hay như một trò đùa, một màn kịch vụng về không hơn không kém.

Bà không thể nào tin được. Nhưng em trai bà nở lòng nào dựng lên màn kịch này để lừa dối bà, để xin thêm tiền của bà? Bà dẫn vật tự hỏi và không thể trả lời. Cuối cùng bà Thục quyết định sẽ về Việt Nam bất ngờ, đối diện với em mình để tìm hiểu sự thật cho ra lẽ.

Từ phi trường Tân Sơn Nhất, bà Thục thuê xe Taxi đưa bà đến một khách sạn tại Gò Vấp, bà biết căn nhà cũ sẽ không có chỗ thoải mái cho bà vì theo lời ông Thức kể bấy lâu nay là hai đứa con đã lập gia đình và một đứa còn độc thân đều ở chung với vợ chồng Thức, nhà đất ở Việt Nam rất đắt đỏ, Thức tiền bạc đâu mà lo cho các con chỗ ở riêng.

Cuộc sống là sự tuần hoàn như cây cối, già rồi thì chết đi, cây con thì sinh sôi nảy nở...xưa căn nhà ấy có cha mẹ và 2 chị em bà, nay căn nhà ấy đã đông hơn, thêm lên mấy đầu người rồi.

Buổi chiều hôm sau bà Thục tìm về xóm cũ tại khu cầu hang quận Gò Vấp.

Khu xóm nay đã đổi khác rất nhiều nhưng bà làm sao quên được lối cũ, cảnh xưa. Kia vẫn là đường rầy xe lửa dẫn đến ga Xóm Thơm, và bên này là nhà cửa chen chúc.

Bà vừa đi vừa dò tìm theo những dấu vết cũ, cuối cùng bà Thục cũng tìm ra đúng số nhà, nhưng đứng trước căn nhà bà kinh ngạc, không tin đây là sự thật vì căn nhà to đồ sộ và cao ngất 4 tầng lầu, chứ không phải là căn nhà trệt tầm thường ngày xưa cô Thục từng ở từ thuở sinh ra đến khi lớn lên với cha mẹ mình nữa.

Bà ngại ngần, bà ngần ngại, không dám gõ cửa, mà đi ra một quán nước ở đầu con hẻm, đối diện xéo xéo với nhà ông Thức, bà gọi một ly nước uống để định thần lại cho tỉnh táo, kéo bà tưởng mình đang mơ.

Hay là bà đã nhìn lầm số nhà? Không, chắc chắn là không vì bà đã nhìn kỹ mấy lần rồi.. Hay là em trai bà đã bán nhà cho người khác? Cũng không, vì bà mới gởi số tiền 10 ngàn đô về địa chỉ nhà này.

Khi cô hầu bàn bưng ly nước ra thì bà Thục vờ hỏi băng quơ:

-Căn lầu 4 tầng kia sao mà đẹp thế...

Cô gái vui vẻ tiếp chuyện:

-Dạ, bởi vì căn lầu đó ông bà Thức mới xây vài năm nay, kiểu đẹp, nhà mới nên ăn đứt mấy căn lầu khác.

-Ông bà Thức giàu có sướng thật...

Cô hầu bàn xuýt xoa:

-Ông Thức còn xây cho hai đứa con có gia đình ra ở riêng mỗi đứa một căn lầu tương tự căn này nữa đó. Căn này thì ông bà ở chung với thằng Út còn độc thân. Ba cha con ông Thức cùng làm chủ một xưởng cửa gỗ xuất khẩu, giàu có lắm lắm luôn, nhất xóm luôn.

Bà Thục cũng xuýt xoa:

-Số họ thật may mắn, làm ăn thành đạt nhỉ.

-Còn nữa bác ạ, nghe nói mới đây người thân ở nước ngoài gởi cho họ 10 ngàn đô nữa cơ, đã giàu có mà tiền ở mãi đâu cứ tự nhiên chảy vào túi.

Thế là bà Thục đã hiểu, gia đình ông Thức đã ăn nên làm ra từ lúc nào nhưng Thức không hề kể cho bà nghe, mà vẫn chăm chỉ than thở xin xỏ bà dù mỗi lần chỉ vài trăm đô, và cuối cùng là món tiền 10 ngàn đô. Nhưng họ chưa chịu dừng lại ở đó, lại nói bị mất cắp để xin thêm, có lẽ vì thấy bà đồng ý cho 10 ngàn đô dễ dàng quá chăng?

Ông Thức biết bà không có ý định trở về thăm Việt Nam nữa, bà ngại đi xa vì đi đâu cũng phải mang theo mấy loại thuốc men linh kinh như con mọn, lại sợ ngã bệnh bất ngờ, và vì nơi đó những kỷ niệm buồn nhiều hơn vui,

nơi đó cha mẹ bà đã không còn nữa, thằng em trai của bà đã già đi, và các cháu thì dường như xa lạ. Bà chỉ liên hệ với họ qua phone và gửi tiền về giúp em, giúp cháu khi cần thiết là đủ vui rồi.

Bà Thục thất vọng không ngờ em bà đã đổi thay đến thế, nó đã lợi dụng lòng tốt và tình thương của bà dành cho nó từ thuở còn thanh xuân cho đến giờ..

Bà Thục giận lắm, định quay trở về khách sạn, không gặp em, không bao giờ gặp nó nữa, bà sẽ trở về Mỹ và quên đi thằng em đã đối xử với bà không còn tình nghĩa. Nhưng sau khi uống hết ly nước, lòng tự giằng co, bà vẫn quyết định đến nhà ông Thức.

Bà bấm chuông cổng, tiếng chó sủa inh ỏi rồi có người ra mở cổng. Chính là Thức, ông ta ngỡ ngác nhìn bà chỉ rồi thảng thốt kêu lên không biết vì vui mừng hay vì kinh ngạc như bà đã kinh ngạc khi nhìn thấy ngôi nhà:

-Trời ơi, chị Thục hả?

-Vâng, tôi là Thục đây.

-Trời ơi, sao chị về không báo trước để em và các cháu ra phi trường đón ?

Bà theo chân em vào nhà, căn phòng khách rộng lớn với đồ đạc bóng bẩy sang trọng làm bà Thục chóa cả mắt vì bà quen với phòng khách nhỏ gọn ở căn apartment của bà rồi. Từ bộ bàn ghế, vách tường, đến kệ trang trí đều là sản phẩm của gỗ quý với kiểu dáng đẹp, sành điệu và quý phái, đúng với phong cách thành đạt của ông chủ kinh doanh đồ gỗ xuất khẩu.

Vợ ông Thức cũng từ dưới nhà chạy ra hớn hờ:

-Chị về chúng em mừng quá, hành lý chị đâu? Nhà em rộng rãi xin mời chị...

-Cám ơn em, chị không biết nhà đã xây lại rộng đẹp thế này nên đã ở khách sạn rồi

Sau vài câu thăm hỏi thông thường, bà Thục buồn buồn và nghiêm trang đi vào vấn đề:

-Các em đã làm ăn khá giả, có cơ ngơi thế mà không cho chị biết để chị mừng với, mà còn gây cho chị cảm tưởng là các em vẫn nghèo khó như xưa và xin chị món tiền 10 ngàn đô là thế nào?.

Ông Thức vội lên tiếng bào chữa:

- Nhờ trời thương gia đình em mới phát lên những năm sau này. Em xin lỗi chị, chỉ vì muốn vun đắp tom góp cho con cháu em mới xin tiền chị...

Bà Thục cay đắng:

-Kể cả việc em bịa đặt ra bị mất 10 ngàn đô để xin thêm lần nữa? em tưởng chị giàu có lắm sao?. Chị đã chất chiu bao lâu mới để dành được số tiền ấy.

Ông Thức cố giải bày:

-Dù gì cuộc sống bên Mỹ chị cũng được bảo đảm lúc tuổi già, nhà nước lo hết, có đồng vốn nào chị không cho các cháu thì cho ai bây giờ? Cho trước thì khỏi cho sau, con cháu em cũng như con cháu chị...

Vợ Thức xen vào cho câu chuyện chuyển sang hướng khác:

-Nếu chị muốn về sống ở Việt Nam thì chúng em mời chị về đây ở chung căn nhà này như ngày xưa. Bây giờ những 4 tầng lầu, chị cứ ở hẳn 1 tầng tha hồ rộng rãi, lại có chị có em...

Tình chị em gì khi mà họ đang sống trong giàu có, vợ chồng, con cháu đông đủ quây quần bên cạnh mà vẫn moi móc những đồng tiền dành dụm của bà, một người già sống đơn độc nơi quê người, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng trông chờ vào xã hội, vào người dung giúp đỡ, hơn nữa bà Thục không bao giờ có ý định về sống ở Việt Nam nên bà từ chối ngay:

- Chị ở Mỹ quen rồi, ở đây có mọi tiện nghi và lợi ích, về đây khỏe mạnh thì không sao, lỡ ốm đau sao bằng bên Mỹ được.

- Chị nghĩ thế cũng phải, nhưng bất cứ lúc nào chị thay đổi ý định thì cứ trở về, chúng em luôn chờ đón chị.

- Cám ơn hai em.

Khi bà Thục đứng lên từ giả vợ chồng ông Thức, người em ái ngại cầm bàn tay chị, cố biện minh lần nữa:

-Mong chị hiểu cho chúng em, đằng nào những món tiền dành dụm chị không cần tới, mà bên này thì con cháu đông, công việc làm ăn lúc này lúc khác chẳng biết đâu được, chị bên ấy một thân một mình, có đồng nào cho các cháu là chắc chắn nhất, không đi đâu mà thiệt chị ạ.

Vợ ông Thức vẫn ngọt ngào mời chào:

-Mỗi ngày chị đến ăn cơm với chúng em và các cháu cho vui nhé? chị đồng ý đi để ngày mai em làm món ngon đãi chị.

-Ừ, mai chị sẽ đến đây, chị ăn thế nào cũng được mà...

Vợ chồng ông Thức gọi xe taxi đến và vui vẻ tiễn chân bà Thục ra công, đợi người chị vào xe họ mới quay vào nhà.

Bà Thục ngồi trên xe, quay nhìn ngôi nhà lầu 4 tầng lần nữa, từ trong đáy lòng bà Thục vui mừng khi thấy cảnh nhà em trai giàu có, và cũng từ trong đáy lòng bà cảm thấy một sự đồ vỡ, tan nát. Đôi mắt bà rung rung nhỏ lệ....

Bà biết rằng ngày mai, cũng như mỗi ngày sau đó, trong thời gian còn ở Việt Nam, bà sẽ đến đây ăn cơm với em, với các cháu. Đây vẫn là tình cảm, là tình ruột thịt bà dành cho họ, bà không nỡ quay mặt với họ, dù rằng bà đau đớn vì mất đi hình ảnh người em ruột thân thương gần gũi ngày xưa, dù rằng bà xấu hổ giùm người em ruột tham lam, tính toán và ích kỷ bây giờ.

Và nỗi đau đớn ấy, sự xấu hổ ấy sẽ theo bà về Mỹ, và theo bà cho đến hết cuộc đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương

SAO ANH KHÔNG HÁT NỮA

BÀI TÌNH CA?

Sao anh không hát nữa bài tình ca?

Để tôi buồn vui theo từng câu hát,
Để tim tôi rung theo từng nốt nhạc,
Ngón tay tài hoa anh gảy phím đàn.

Cây đàn guitar nữ nào anh quên?

Tiếng hát còn xanh nữ nào khép lại?,
Khi cuộc đời còn bao điều muốn nói,
Anh ơi kiếp tầm sao thôi nhả tơ?

Bài tình vui anh đã hát hôm qua,

Cây đàn guitar hân hoan réo rắt,
Anh cho nhưng nhớ từ trong ánh mắt,
Anh cho chờ mong những lúc môi cười.

Bài tình buồn anh đã hát ngậm ngùi,

Khi anh chau mày suy tư vàng trán,
Niềm u ầu lại đến từ ánh mắt,
Anh hát hay không chỉ hát bằng lời.

Cây đàn guitar giai điệu lẻ loi,

Những dây đàn bật lên thành tiếng khóc,

THU MƠ

Thu đến đây mùa thu mộng mơ
Hàng cây đứng lặng dưới sương mờ
Lá vàng lá đỏ rung rinh gió
Heo may lạnh giá thoáng bơ vơ

Vần thơ xin gửi áng mây bay
Về phía trời thu nhưng nhớ đây
Chiếc lá thu vàng còn mãi đợi
Bước chân người hò hẹn thu say...

Minh sẽ dạo chơi dưới nắng thu
Đếm bao lá đỏ đẫm sương mù
Ngắm áng mây trời trôi lãng đãng
Dấu trong tim nỗi nhớ tình mơ

Lối về xào xạc lá tàn phai
Giấc mộng tình thu, giấc mộng dài
Hò thu nước biếc trong xanh quá
Soi bóng trăng gầy lấp lánh mây...

Mỗi mùa thu đến một lần mơ
Chìm đắm bên thu mỗi tình hò
Bâng khuâng lạc bước rừng thu vắng

Bàn tay anh chắc là buồn đau lắm,
Lướt qua cung đàn kể chuyện chia ly.

Sao anh không hát nữa bài tình ca?
Để bài tình ca vì anh dang dở,
Giọng hát trữ tình hôm qua quyến rũ,
Hôm nay lẽ nào anh để nhạt phai.

Cây đàn guitar dù vào tay ai,
Cũng không bằng tiếng đàn anh ngày trước,
Những bài tình ca mà anh đã hát,
Cũng không ai có thể hát hay hơn.

Người nghệ sĩ chưa đi hết con đường,
Rừng xanh vẫn xanh và sông vẫn chảy,
Đàn hát nữa đi tình không có tuổi,
Những bài tình ca vẫn đợi một người.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

ĐỪNG QUÊN “VĨ ĐẠI”: XÍU XIU, ĐẠI ĐỒNG!

*

Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015

*

“Tuổi nào tình nấy” thưa em
Hom hem, mắt kém? Lèm nhèm càng hay!
Chung chẵn được đắp ngày ngày
Vẫn hơn một thuở đi đây một gông:
Nhìn đâu cũng đỏ chập chồng
Ước sao khuất mắt không trông thấy gì
Đôi ngời một bọn ngu si
Chỉ mong tuần tiết cấp kỳ cho xong!
Tự do: giờ được thông dong
Em đừng than vãn, ước mong thêm nhiều.
Thương nhau, được phép nâng niu
Ôm đầu, được phép dặt diu, tung tiu
Cần chi “vĩ đại”: xíu xiu

Vời vợi tình thu luống ngẩn ngơ!

Phạm Thị Minh-Hung

CHÚNG CON VÌ QUÊ HƯƠNG

*

*Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015

*Thành kính tưởng niệm tất cả **Những CHIẾN SĨ QL**

VNCH

đã hy sinh vì Tổ Quốc và chết trong các trại tù VC.

*Thành kính tri ân:

tất cả các QUÂN, BINH CHỦNG, toàn thể QUÂN, DÂN,

CÁN, CHÍNH

và LỰC LƯỢNG CẢNH SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA

đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM KHÔNG

CỘNG SẢN.

*

Nén hương: Mẹ không rời

Cầu Trời và chờ đợi.

Ba anh em ba nơi

Đưa sống giấu đưa chết

Xuân chiến trường: trọng pháo

Xuân ở nhà ra sao?

Mà Mậu Thân rướm máu?

Huế, Sài Gòn đờn đau?

Đại liên vang ồn ào

Anh bắn trả rào rào

Nơi tuyến đầu lửa máu

Tội ác Cộng: biết bao!

Em tử thủ, giữ Nhà

Mẹ ơi Mẹ! Đêm qua

Nó trôi trần gọi Mẹ

Rồi niệm Phật Di Đà!

Gió mon man quạt hầu

Em một mình, Mẹ đâu?

Chốn nào cũng chẳng phăng phiêu: đại đồng!

Ý Nga, 16-10-2015

NHU' VẦY MỚI SAY NÈ!

Say anh hay đã say tình?

Mà luôn mong muốn cho mình có nhau?

Mơ ngày chàng trước, nàng sau

Trầu xanh chặm úa, cau mau trở buồng

Cho mâm quả kịp tròn vuông

Đủ màu lễ nghĩa: ghe xuồng rước dâu

Rồi thì ở đâu, ở đâu

Cũng bên nhau đến bạc đầu, răng long.

- "Răng long"? Em nói mích lòng!

Ba mươi tuổi đã nhỏ bong mắt rồi!

Năm mươi: tóc bạc, da môi

Tiền đầu nhuộm tóc, sóng đôi cạnh nàng?

Răng không long, đã bọc vàng

Lơ mơ Việt Cộng chàng ràng cạy tung

Anh mơ: chín ửng, chết cùng

Xóm làng quyên góp đưa chung một ngày

Tha hồ thoải mái cùng bay

Tha hồ si dại, say say em à./.

Á Nghi16-10-2015**

MÂY SỐ 14

*

Thương tặng VK để nhớ buổi chiều
cùng leo núi, ngắm hoàng hôn ở biển

*

Anh ơi! Lá đổi sắc vàng

Nắng thu ấm áp, dịu dàng quá nha!

Dưới trăng sao rất sáng

Nó nhớ màu áo nâu.

Tránh cao xạ phòng không,

Né hỏa tiễn tầm nhiệt,

Con từng bay lòng vòng

Trên chiến trường khốc liệt.

Bao may rủi lạ thường

Thoát được nhiều tai ương

Lần tử sinh khó tưởng

Tạ ơn Trời đã thương.

Rời Cam Lộ, Gio Linh

Sang Pleime, Bình Giả,

Lại bay về Khe Sanh

Rồi Dakto, An Lộc...

Bạn vẫy tay lia lịa

Bên này rồi bên kia

Con tưởng như tận số

Cứu người: mạng phải chia!

Tội ác người cộng sản

Không đơn giản đã man

Mà là tội diệt chủng

Của cả một tập đoàn!

Bốn mươi năm nhìn lại

Xuân này và xuân xưa

Tết nào Cộng cũng bại.

Thắng chỗ nào? Ai thừa?

Ý Nga, 16-10-2015

VĂN LÀ LÍNH

*

Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015

*

Vẫn còn là một người lính

Nên anh góp sức Cộng Đồng

Nên anh tập sống trong sạch

Chuyện gì anh cũng bỏ công

Ý Nga, 16-10-2015

Mây thu mười bốn hiền hòa

Em đưa máy bấm, thướt tha chưa nè?

Mây này Mười Bốn đó nghe

Chụp hôm leo núi, đem khoe với chàng

Khá khen “mây số” lang thang

Điều đảng chờ ảnh em mang tặng người

Tặng thêm anh một nụ cười

Rong chơi với bạn, cho đời lạc quan./.

Á Nghi16-10-2015**

CON ĐƯỜNG CŨ

Con đường nằm thoải thoải,
Dưới hàng thông quanh hieu.
Gió rì rào hôn nhẹ,
Tùng hạt bụi chặt chiu.

Mẹ oằn vai quang gánh,
Ra chợ sớm bán hàng.
Cha đạp xe lạng quạng,
Bên lũ trẻ cười vang!

Con đường nằm thoải thoải,
Vui với mọi người qua.
Chẳng xót xa dưới nắng,
Chẳng than vãn đêm mưa!

Anh gót giầy thùng lỗ,
Em guốc gỗ mòn quai.
Vẫn lóc cóc đường dài,
Có bao giờ để ý.

Tên con đường tuyệt mỹ!
Sỏi đá quện vào chân.
Mẹ vẫn gánh hàng rong,

SAO KỆ SAO!

Nặng làm sao! Làm sao?
Giữ lập trường đừng chao!
Gánh búa rìu dư luận?
Cứ làm! Mặc sao sao!
Ý Nga, 16-10-2015

NGƯỜI LÍNH GIÀ (2)

*

Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015

*

Đồng đội cùng cười, khoe chính nghĩa
Tiếc chi thêm nữa mà dùng dằng
Cười to, khoe sắp rụng hàm răng:
Ta thắng! Địch thua, về cuối bảng!
Ha ha ha!

Ý Nga, 16-10-2015

SÀI GÒN SẼ VIẾT TRANG SỬ MỚI
(Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015)

*

Sài Gòn của chúng tôi
Không chú “bác” gì cả
Sài Gòn! Sài Gòn! Ôi!
Không ai được phép xóa!

Sài Gòn! Hai chữ thôi!
Không “chí” rận dơ bản!
Không “hò” hiếc kỳ khôi!
Không “minh” Mìn gốc Hán!

Sài Gòn! Gọi mềm môi
Âm rộn ràng, ra rả
Dù gần gũi, xa xôi
Tên quen, không nhận “lạ”

Bao chiến sĩ chiến đấu
Cho Sài Gòn thành thoi.
Sài Gòn đã bao đời
Là thủ đô yêu dấu.

Cha vẫn ghì tay thẳng.

Lãng qua bao ngày tháng,
Anh rời bỏ con đường.
Em mắt bụi vẫn vương,
Con đường thương bước nhỏ!

Mẹ gánh hàng bõ ngỡ,
Voi nhẹ chút hàng hoa.
Cha tuổi già sức kém,
Xe đạp chẳng buồn qua...

Đàn em thơ đã lớn,
Chẳng vương vấn con đường.
Bỏ lên thành tỉnh lớn,
Chôn vùi bao luyến thương...

Hàng thông cao vẫn đứng,
Bên đường cũ nhớ thương,
Vẫn chờ người quay lại,
Vẫn chờ em bước ngoan.

Ba mươi năm ly biệt,
Con đường nhỏ mất tên.
Nhà bon chen xây cất,
Em bỗng mất người quen.

Con đường xưa sống lại,
Trong giấc mộng mê man.
Bước chân xưa ngân ngại,
Tìm đường cũ... hoang mang.

Mai em về xóm nhỏ,
Tìm đường cũ năm xưa.
Nhìn góc thông cần cỗi,
Trong sương mù, bụi mưa!

Ôi con đường rất nhỏ!
Năm thoai thoải nhớ thương.
Ba mươi năm còn đó,
Hay đập vùi băng khuôn!?

Linh Đắc

Sài Gòn! Sài Gòn ơi!
Cờ vàng bay phất phới
Sài Gòn từng một thời
Vươn lên cùng thế giới.

Chúng tôi đi khắp nơi
Nhưng vẫn luôn mong đợi
Thấy lại ánh mặt trời
Trên Sài Gòn: Sứ Mới!
Ý Nga, 16-10-2015

LỜI HỨA NĂM XƯA

*

Cảm tác nhân đọc ĐA HIỆU số 105/2015

*

Ngồi bên triền bấp ven sông
Gió lùa hiu hắt mênh mông hương nồng
Thương nhau, duyên chẳng vợ chồng
Bôn ba chiến trận, tay không, lính buồn
Vài ngày phép, ngăn cản con
Làm sao hỏi cưới cho tròn tình em?
Yêu em mà dạ rồi rem
Chỉ ngồi tâm sự thâu đêm rồi về
Trả em lại nét chân quê
Chiến binh: bôn phận nặng nề vai mang
Bao giờ chiến sử huy hoàng
Rồi anh sẽ hẹn rước nàng theo anh.

Em ơi! Khoảng cách mong manh
Trái tim son sắt kết thành kim cương!
Hãy chờ đợi! Hãy yêu thương!
Đẹp xong giặc đỏ, ruộng nương vun trồng

*

Ai ngờ cùng khổ “đại đồng”
Ai ngờ chẳng được chung lòng sắt son

Mất nhau, dạ cùng héo hon
Chung dân tộc khóc. Ai còn cười riêng?
Á Nghi, 16-10-2015

Thiên Đàng Địa Ngục Hai Bên

Tôi vẫn còn nhớ khi còn nhỏ, tôi thường ca bài hát dưới đây với các bạn nhỏ hàng xóm của tôi:

“Thiên đàng địa ngục hai bên
Ai khôn thì lại, ai dại thì sa.
Đêm nằm nhớ Chúa, nhớ Cha
Đọc kinh cầu nguyện, kéo sa
linh hồn.

Linh hồn phải giữ linh hồn
Đến khi mình chết được lên
thiên đàng”

(Nguồn: sưu tầm trên net)

Chúng tôi cùng nhau chơi trò chơi thiên đàng và địa ngục này. Bạn tôi và tôi, làm hai thiên sứ vòng tay cao lên làm cái cổng trời. Đám con nít còn lại sắp hàng nối đuôi nhau đi qua cái cổng trời đó vừa đi vừa hát 4 câu hát nói

trên.

Dứt bài hát, hai thiên sứ chặn đường lại, hỏi người bạn nhỏ đứng trước mặt chúng tôi câu hỏi: “Bạn muốn được lên thiên đàng hay xuống địa ngục”. Tên này sẽ trả lời thiên đàng hay địa ngục tùy ý, xong rồi người bạn nhỏ đó đứng vào hàng ngũ mà mình đã chọn ở sau lưng hai vị thiên sứ. Khi đứa trẻ cuối cùng đứng vào hàng ngũ phe mình đã chọn, phe nào đông người hơn sẽ được chọn ra hai người làm hai thiên sứ kế tiếp thay thế chúng tôi và trò chơi lại tiếp tục “u như kỹ” cho đến khi cả bọn thấy không còn muốn chơi nữa. Tôi vẫn nhớ hình như phe chọn “lên thiên đàng” đông hơn phe chọn “xuống địa ngục” vì bé con nào cũng thích lên thiên đàng gặp thiên sứ hiền lành xinh đẹp hơn là xuống địa ngục gặp quỷ sứ dữ tợn.

Thời gian qua mau, mới đây đã hơn 60 năm qua. Những người bạn nhỏ ngày xưa của tôi bây giờ tứ tán muôn phương, kẻ còn người mất. Mỗi khi đi chùa hay đọc sách nói đến thiên đàng, địa ngục là tôi lại nhớ đến trò chơi bé bỏng ngày xưa này.

Nhân nói về thiên đường, địa ngục, người viết xin mời các bạn đọc mẫu chuyện thiên hay hay dưới đây:

Địa Ngục Thiên Đường

Tướng quân đến Thiên sư Bạch Ân hỏi:

Thực sự có thiên đường địa ngục không?

Bạch Ân hỏi:

- Ông làm gì?

Tướng quân đáp:

- Tôi là một danh tướng.

Bạch Ân cười to:

- Ha ha ha! Một kẻ ngu si như ông mà làm tướng à! Ta trông ông giống tên đồ tể sát nhân.

Tướng quân tức giận rút kiếm hét lớn:

- Cái gì? Hãy xem ta lấy mạng của ngươi.

Bạch Ân thân nhiên nói:

- Đó, cửa địa ngục mở rồi, ông thấy không?

Tướng quân thu gươm về xin sám hối:

- Bậy quá! Xin Thầy tha cho sự lỗ mãng của con.

- Tốt lắm! Cửa thiên đàng do đây mà rộng mở.

Lời bình: Thiên đường hay địa ngục không phải cảnh giới sau khi chết mới có, mà chính nơi hiện tại. Niệm ác vừa đẩy, cửa địa ngục rộng mở. Niệm thiện vừa khởi, cảnh thiên đường hiện tiền. Phải biết tất cả do Tâm tạo.

(Nguồn: "Thiền Là Gì?" Biên soạn Giác Nguyên)

Chúng ta là thể nhân tâm thường trong cõi nhân gian này nên lúc nào cũng lưỡng lưỡng với hai chữ thiện, ác. Chúng ta cũng luôn nghĩ rằng, sống thiện thì sẽ được lên thiên đàng, sống ác thì sẽ bị đọa vào địa ngục. Dĩ nhiên là chúng ta sẽ cố gắng tu tập để hành thiện tránh ác được phút nào mừng phút nấy, phải không bạn?

Một nghệ thuật sống rất hay mà chúng ta cũng cần phải học tập để cho đời sống của mình được tốt đẹp hơn lên qua bài thơ "Sống" dưới đây:

Sống không giận,

không hờn, không oán trách

Sống mỉm cười

với thử thách chông gai

Sống vươn lên

theo kịp ánh ban mai

Sống chan hòa

với những người chung sống

Sống là động,

nhưng lòng luôn bất động

Sống là thương,

nhưng lòng chẳng vẩn vương

Sống yên vui,

danh lợi mãi coi thường

Tâm bất biến

giữa dòng đời vạn biến.

(Nguồn: Không rõ tác giả)

Cũng nhân bàn về nghệ thuật sống, người viết xin mời bạn đọc mẫu chuyện ngắn ngắn dưới đây của người xưa để chúng ta có dịp "ôn cố tri tân" một tí, bạn nhé!

Khôn Chết - Đại Chết - Biết Sống

Trang Tử cùng đệ tử đi chơi trên núi thấy một cây to, cành lá rườm rà. Một tên thợ rừng đứng bên nó mà không đốn.

Hỏi tại sao, nó nói: "Không dùng đặng chút nào hết."

Trang Tử nói: "Cây này vì bất tài mà được sống lâu."

Ra khỏi núi, Trang Tử ghé nhà người quen. Chủ nhà mừng rỡ hỏi trẻ làm thịt chim mòng để nấu ăn.

Thằng nhỏ thưa: "Có một con biết gáy, một con không biết gáy, giết con nào?"

Chủ nhà nói: "Giết con không biết gáy."

Bữa sau, đệ tử hỏi Trang Tử: "Hôm qua cái cây trên núi vì bất tài mà sống, còn chim mòng vì bất tài mà chết. Giá như Thầy phải xử trí như thế nào?"

Trang Tử cười nói: "Tài và bất tài, cũng như nhau, đều là quấy cả, nên không thể tránh được lụy thân. Chỉ có kẻ nào biết là sống mà thôi"

(Nguồn: "Thuật Xử Thế Của Người Xưa" - Thu Giang Nguyễn Duy Cần)

Chúng ta đã thấy khôn giỏi như Hàn Tín, Dương Tu mà còn bị giết chết, còn những người giả đại như Phạm Lãi, Trương Tử Phòng thì làm sao mà chết được.

Lữ Khôn cũng từng nói: “Thông minh, người ta ghét, thông minh mà biết làm như ngu, mới thật là khôn kín.”

Bạn nghĩ gì qua những mẩu chuyện kể trên? Chúc bạn sẽ có một lựa chọn đúng lúc khi nào cần phải “tỏ ra thông minh” và khi nào cần phải “biết làm như ngu”. Hy vọng bạn sẽ chọn lựa đúng, bạn nhé!

Riêng với cá nhân người viết, thiết

tình có nhiều trường hợp tôi thấy tôi dữ như “bà chằng lừa” khi gặp sự bất bình trong đời sống ví dụ như khi tôi bị kỳ thị trong lúc làm việc. Nhưng cũng có đôi lúc, tôi lại rất hiền như “ma soeur” trong bài hát “Em Hiền Như Ma Soeur” của Phạm Duy phổ nhạc thơ Nguyễn Tất Nhiên, như khi tôi thấy “tướng công” của tôi đang đóng vai “Tặc Dăng nổi giận” vì tôi tự nhủ rằng: “Nếu tôi cũng đóng vai “vợ Tặc Zăng nổi giận” nữa thì mái ấm gia đình của tôi sẽ biến thành địa ngục ngay, thôi thì ráng nhịn một chút cho rồi.” Smile!

“Tôi im không phải tôi hiền

Tôi không muốn chuốc nãi phiền vào thêm”

* Sương Lam

Mệt quá!

Bạn đồng ý chứ?

Bây giờ là mùa Thu, mùa của hoa “áo nàng vàng, anh về yêu hoa cúc”. Hoa cúc vườn nhà người viết đang nở nhưng không đẹp bằng hoa cúc trong các phòng triển lãm về hoa cúc.

Xin mời quý thân hữu cùng ngắm vẻ đẹp của hoa cúc nơi phòng triển lãm hoa cúc ở Portland do tương công của người viết chụp nhé. Hy vọng quý bạn sẽ thích. Smile!

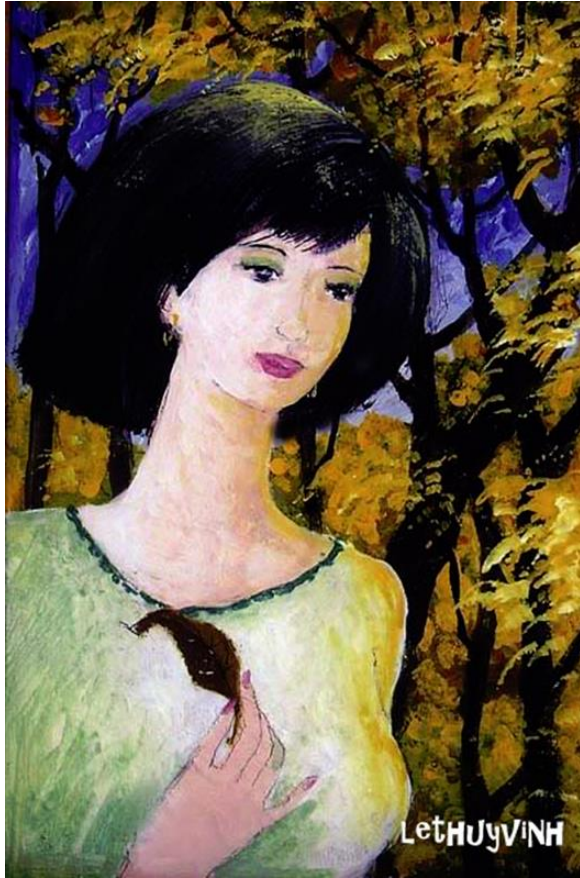
Portland Hoa Cúc Mùa Thu

<https://www.youtube.com/watch?v=1A08n1bd5wo>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

Tranh "Thu" của LTV

Gió Mưa

Tiếng gió từ đâu rít vọng về,
Bàng hoàng như ở giữa cơn mê
Sâm sập cỏ cây dần nghiêng ngã
Nổi lòng tê tái sâu lê thê...

Trời bỗng khi không gió tứ bề
Gió điên gió đảo gió nào nề
Mây đen mây xám mây vẩn vơ
Không gian ảo não nổi nhiều khê!

Gió hơi làm sao mưa dưng rơi
Rừng thu lá úa rụng toi bời
Rạn vỡ hoang tàn con phố đẹp
Ngân Hà mờ ảo cũng chơi vui...

Bến sông vắng lạnh, bờ hiu quạnh
Gập ghềnh dòng nước sóng lênh đênh
Còn đâu hình ảnh đêm trăng sáng
Soi bóng dòng sông đẹp ngỡ ngàng!

Thu Mong Chờ

Lá rụng mấy mùa em chờ ai,
Hiên ngoài lạnh giá mấy thu dài,
Mong ngóng chi người đi biển biệt,
Sầu thương day dứt sắc hương phai.
Biển chiều lộng gió em chờ ai,
Cô đơn đếm bước những ngậm ngùi,
Buồn trông cánh hạc mờ xa mãi,
Em đứng chờ ai giữa biển khơi?
Em chờ ai mà lòng hoang dại,
Tiếc thương nhiều ngày cũ ấm êm,
Người đã đi sao em cứ đợi
Lá úa rơi đầy bước đơn côi...
Em vẫn hát bài ca "Mùa Thu Chết"
Nhớ nhung hoài lòng lúc nào vui,
Còn không anh... cụm Thạch Thảo trên đồi?
Xin nhớ nhé... Thu sâu, em mãi đợi!

Phạm Thị Minh-Hung

SANG MÙA

Sáng nay con gió tái tê,
Đuổi theo chiếc lá vụng về cuối hiên.
Giọt mưa lác đác rữ mềm,
Roi trên đám cúc, giọt hiền, giọt thương.
Mây đùa từng ngón vắn vương,
Qua thành phố lạ, cuối đường thênh thang.
Nhớ quê hương, mấy dặm ngàn,
Nhớ hồ Than Thở, Suối Vàng, Cam Ly.
Hồ Xuân Hương, sáng em đi,
Sương mù đặng đặc, thâm thì ngọn thông.
Đốc Cù ôm chặt thỉnh không,
Sỏi buồn im lặng, chập chùng núi non.
Xa nhau đã mấy trăng tròn,
Nửa vòng trái đất vẫn còn trong tim.
Đà Lạt ơi! Rất im lìm,
Tên người ghi chặt một niềm thủy chung.

Đêm nay mưa gió tình mênh mang
Ngàn hoa thơm ngát rụng, hương tàn
Ngày mai nắng có về sao kịp...
Sưởi ấm tình hoa đã lỡ làng?
Phạm Thị Minh-Hung.

Sáng nay gió lạnh đến cùng,
Thổi qua mái tóc, nhòa cùng mắt ai.
Quyện theo tiếng thở vắn, dài
Mây ơi ngừng lại nhớ hoài Đất Xưa.
Linh Đắc

Không ai hoàn thiện cả

Như đã nhiều lần thưa với các bạn là tâm ý của người viết khi lập nên khu vườn Một Cõi Thiên Nhân này là người viết muốn tạo ra một nơi chốn để người viết chia sẻ tâm tình, chia sẻ những tài liệu, hình ảnh về thiên nhân, sức khỏe mà người viết đã sưu tầm được trên internet, qua sách vở, qua báo chí, qua điện thư bạn gửi đến bạn bè cùng tâm cảm.

Người viết cũng chỉ giới thiệu những sinh hoạt văn học, nghệ thuật, xã hội, cộng đồng vui tươi, cần thiết, hữu ích để chúng ta cùng có những phút giây vui vẻ bên nhau trong chôn bụi hồng này mà thôi chứ không phải để quảng cáo, ca tụng một cá nhân hay một đoàn thể nào cả.

Dĩ nhiên tất cả những việc làm của người viết đều là “làm chùa”, không nhận bất cứ một khoản tiền nhuận bút hay tài vật gì của những cá nhân hay đoàn thể đã được người viết đề cập đến trong những bài viết của tôi.

Đối với người viết, tình cảm thương mến của quý thân hữu, của quý độc giả dành cho người viết giá trị hơn khoản tiền nhuận bút hay tài vật đó vì người viết cũng đã quá cái tuổi “*tri thiên mệnh*” rồi nên rất hiểu và cảm thông nỗi buồn, nhu cầu tình cảm của quý vị cao niên và của những người cùng một tâm sự với người viết.

Quý vị nào thương mến người viết thì tôi xin đa tạ tấm tình tri kỷ này, quý vị nào cảm thấy “không hài lòng lắm” khi đọc các bài viết này, thì người viết cũng đành phải xin lỗi mà thôi vì bá nhân bá bụng mà lị và “*ô sao cho vừa lòng người*”, bạn nhỉ?

Người viết xin mời quý thân hữu đọc mẫu chuyện Thiên hay hay dưới đây:

Bài học đầu tiên

“...Rồi thầy lấy ra một tờ giấy trắng, giấy trắng học trò, Thầy dùng bút lông nhỏ lên tờ giấy một chấm đen thật đen. Thầy giơ tờ giấy lên và hỏi:

- Con có thấy gì không?

Tôi nhanh miệng đáp mà không cần suy nghĩ:

- Dạ bạch Thầy một chấm đen ạ.

Thầy cười hỏi lại: Con nhìn rõ chưa nè?

- Dạ con nhìn thật rõ rồi, bạch Thầy - Tôi khẳng định lại

Thầy cười tươi, nụ cười hiền hòa như chứa đựng cả tam thiên niêm an lạc vô biên:

- Sao con chỉ nhìn thấy chấm đen nhỏ trên tờ giấy trắng mà không nhìn thấy tờ giấy lớn trắng tinh thầy đang cầm?

Tôi lặng im không nói được lời nào.

Thầy tiếp: Con người cũng vậy, không ai là hoàn thiện, cho nên Đức Phật mới thị hiện cõi đời này để giúp chúng sanh hoàn thiện tâm mình, giúp chúng sanh thánh thiện hơn, đạt được Phật tánh (ngộ nhập Phật tri kiến) vì thể tánh chúng sanh và Phật không khác, chúng sanh cũng sẽ là những vị Phật của tương lai (Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành).

Nếu con chỉ chăm chăm nhìn vào cái xấu của họ, con sẽ bỏ lỡ nhiều điểm tốt của họ, cũng như con chỉ nhìn thấy chấm đen trên tờ giấy trắng mà không nhìn thấy được tờ giấy trắng có chứa chấm đen nhỏ! Nếu con nhìn thấy điểm tốt của họ, con sẽ thấy ai cũng đáng yêu, ai cũng đáng kính cả, đó là tâm Phật trong mỗi con người luôn hiện hữu.

Niềm an lạc, sự yêu mến không phải người khác ban phát cho con mà chính con phải tạo ra nó...

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Hy vọng rằng bạn và tôi sẽ không chỉ nhìn đến “nút ruồi đen xấu xí” trên khuôn mặt của “người tình trăm năm” của bạn, của những người thân yêu trong gia đình bạn, của những bạn bè thân mến mà nên nhìn thấy luôn cả nụ cười dễ thương, ánh mắt dịu dàng của họ cũng đang nhìn bạn và tôi trong giờ phút này, bạn ạ! Thiện thay! Thiện Thay!

Nói vậy chứ nhiều khi biết người, biết ta không ai là người hoàn thiện cả nhưng đôi khi chúng ta cũng khó mà mím cười được khi “đối phương” cứ làm chúng ta “bực mình” hoài. Thế là có màn chỉ chóc nhau giống như những nhân vật trong câu chuyện “Một thời để cãi” vui vui dưới đây:

Một thời để... cãi

Một ông nhà binh nhanh chân phát biểu trước:

- Các ông có biết không? Mỗi cuối tuần tôi chở vợ đi chợ. Tôi đẩy xe theo sau bà.

Mua đầy xe, tôi hỏi bà “Về chưa?”

Bà nói: "Ông chở cho tôi lại chợ khác mua một chai nước mắm".

Tôi hỏi: “Sao bà không mua ở đây luôn.”

Bà nói: “Ở đây nước mắm tới \$2.99, còn chợ kia chỉ có \$2.88”.

Từ chợ này đến chợ kia lái xe 45 phút, bà quên tính tiền xăng.

Tôi vớ bà bắt đầu... cãi.

Ông nhà binh khác chen vô:

- Còn tôi, khi lái xe, tôi quẹo tay phải, bà nói sao ông không quẹo tay trái.

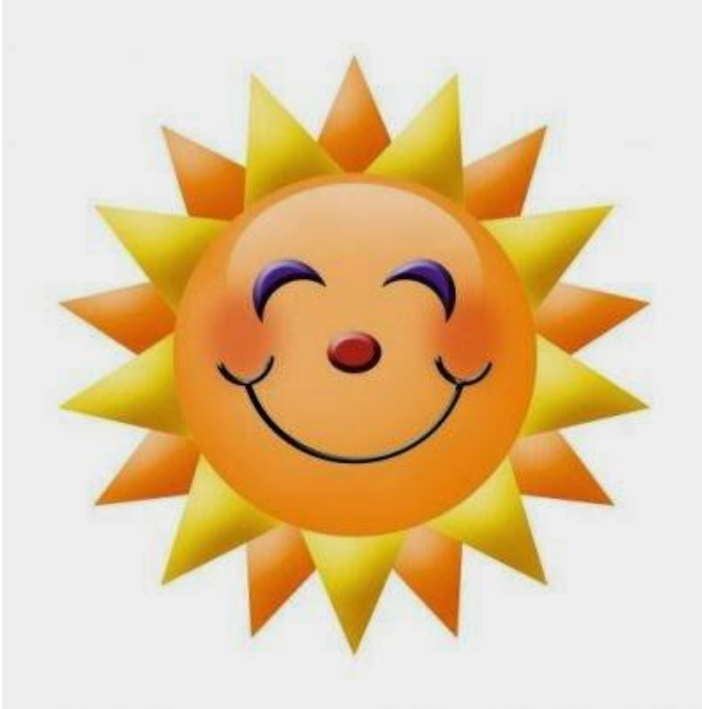
Tôi chạy nhanh, bà kêu tôi chạy chậm lại. Tôi chạy chậm, bà nói ông chạy như rùa bò.

Tôi nói: “Đề tôi order hãng xe Toyota chế cho bà xe có 2 tay lái, để bà khỏi lái xe bằng miệng.”

Và, thế là cãi nhau.

Ông nhà bếp lác đàu và kể chuyện ông nghe được như sau:

- Có ông kia lái xe chở bà vợ ngoài xa lộ, chạy nhanh, bị cảnh sát quay đèn chặn lại.
Cảnh sát hỏi: “Ông có biết lỗi gì không?”

Ông chồng chưa kịp trả lời, bà vợ tưng tưng la lên:
“Tôi đã nói ông rồi, ông chạy bạt mạng 7, 8 chục miles có ngày bị phạt mà ông không chịu nghe.”
Ông chồng giận dữ la bà vợ:
"Đề tôi lo, bà im cái mồm bà lại đi"
Không ngờ ông Cảnh Sát này là người Việt, nghe được tiếng Việt, hỏi bà vợ:
- "Bộ ông chồng bà ở nhà cũng nạt nộ bà như vậy phải không?"
Bà vợ liền trả lời:
- "Đâu có. Bữa nào ông uống rượu say, ông mới la như vậy".
Ông chồng nhận 1 ticket vượt tốc độ và 1 ticket uống rượu lái xe.
Thế là vợ chồng lại cãi nhau.

(Nguồn: Sưu tầm trên internet)

Người viết hình như có máu tếu trong người nên đã tình nguyện giữ mục Cười Cho Vui Với Đời trong Forum Phụ Nữ Việt trước đây. Mục này được nhiều người vào đọc bên cạnh các mục khác do người viết phụ trách trong diễn đàn này. Người viết nghĩ rằng vì không ai hoàn thiện cả trong chốn ta bà này nên chúng ta cần phải tập thêm cho mình cái “tánh hài hước” một tí và tập nhớ, tập nhìn những ưu điểm của người thì mới có thể sống vui sống khỏe được.

Xin mượn một câu chuyện vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé!

Đã sống sao không hưởng thụ?

Một người đàn ông nói với bác sĩ rằng mình muốn sống thọ đến 100 tuổi. Bác sĩ nhìn ông ta rồi hỏi:

- Vậy ông có hút thuốc, uống rượu mạnh hay dùng ma túy gì không?
- Ô tất nhiên là không thưa bác sĩ.
- Vậy ông có cờ bạc, lái xe với tốc độ chóng mặt hay chơi bời với các cô gái trẻ hay không?
- Cũng không nốt.

Bác sĩ nghe vậy thì nhún vai và hỏi:

- Vậy thì tôi thật sự không hiểu ông muốn sống đến 100 tuổi làm cái quái gì chứ?

(Nguồn: email bạn gửi. Cám ơn đại huynh L5)

Lời bàn của cô ký diệu:

Mấy ông chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ! Cứ ăn uống, chơi bời hết ga thì chỉ có nước xuống địa ngục mà thôi nha ông bạn! Smile!

Mời quý bạn xem youtube dưới đây của Bùi Phương rất có ý nghĩa trong cuộc sống của chúng ta.

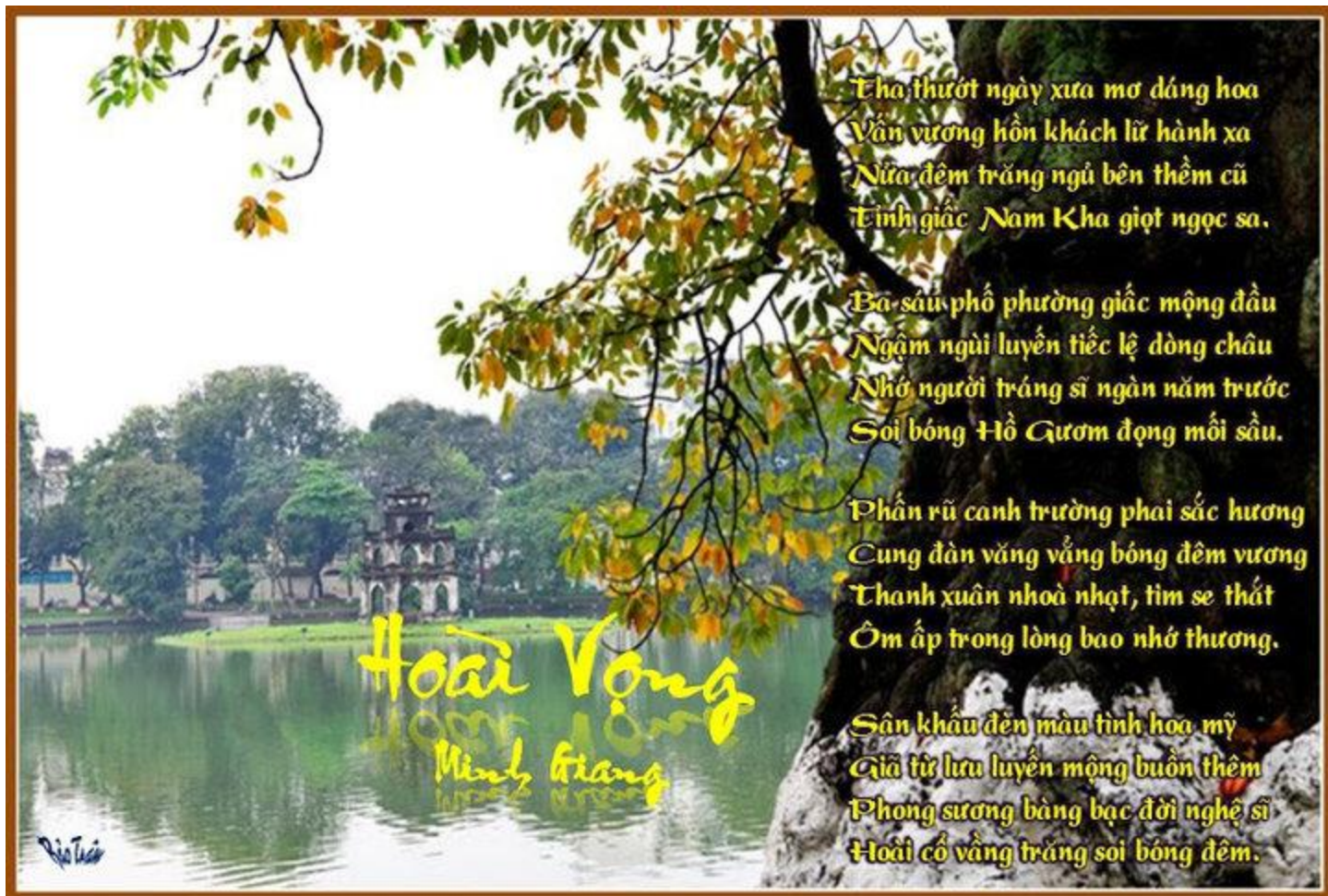
XIN LỖI, THA THỨ, CẢM ƠN - BP

<https://www.youtube.com/watch?v=KyIUpRwGnRI>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

CHỮ TÂM

Anh em không thuận thảo
 Ai chỉ bảo giùm đây?
 Áo lam vấy bùn lầy
 Làm ô danh tôn giáo

Lợi danh đều mờ ảo
 Sao tứ chúng, tăng, ni
 Tạo cho lấm vết tỳ
 Vấy bẩn đường chánh đạo?

Đêm về hãy lắng nghe
 Huyền thân tứ đại nhẹ
 Lửa sân si đem khoe
 Là đốt cháy tập thể!

ĐI TRẠI MỘT MÌNH

Trăng khuyết, trại đêm sáng ngọt ngào
 Em ngồi đếm thử mấy vì sao?
 Trăng như nửa núp trong mờ ảo
 Kiều ngạo nửa nào, đẹp biết bao!

Ý Nga, 6-9-2015

TÌNH CHỚM THU

Trời đã thu rồi anh hỡi anh,
 Sương mù giá lạnh nắng mong manh
 Em ngồi buồn bã bên song cửa
 Anh ở đâu rồi, xa sao đành?

Thu về màu lá cũng thôi xanh
 Vàng thu hiu hắt úa trên cành
 Heo may vì vút âm thầm quá
 Tình xanh nào thấy sàu vẩy quanh...

Ý Nga, 7-10-2015

Lá Thu Buồn

Đã mấy thu rồi ta với ta
Màu chiều sương khói phủ la đà
Trông theo cánh nhạn lưng chừng núi
Đâu bóng người thương xa đã xa .

Anh đã đi chưa lần từ tạ
Trời xanh trong mây trắng vờn quanh
Gió vi vu hôn lá trên cành
Lời ai nói... thương ngàn năm đó !

Những chiều vàng hôn em mở ngõ
Khi trường tan bóng nhỏ ngoài sân
Đợi người đợi đến tàn xuân
Ta sánh bước đường đời chung mộng .

Nhưng cách ngăn chia hôn đôi mảnh
Nhu vàng trắng ai xẻ làm đôi
Nửa in trên gối chiếc ngậm ngùi
Nửa dỗi bóng người đi vạn dặm .

Lá mùa thu âm thầm rơi rụng
Ngoài hiên mưa lã chã dỗi hờn
Theo từng nỗi nhớ rơi tuôn
Thôi đừng rụng nữa , lá buồn bên song.
Ngọc Quyên

Sương lạnh tràn về, ôi giá băng
Tìm đâu chim sáo hót vang vang
Bình minh ử rũ sương huyền ảo,
Tình ta xa vắng đã bao năm?

Anh có về không, trời gió giông
Mình Em vàng vố sắt se lòng
Thu về, ai nỡ chia tình mộng
Bàng hoàng tiếng gió rít ngoài song...
Phạm Thị Minh-Hung

Vẫn là thương yêu nhé!

Sông có nói gì đâu
Cứ yêu bờ lặng lẽ
Biển không hứa bạc đầu
Vẫn yêu thuyền đến thế!

Cây không thề ôm đất
Luôn xanh thắm khu vườn
Mưa không nguyện tươi mát
Vẫn môi mềm lung thon

Mây chẳng hẹn kiếp đời
Mãi bay về bên núi
Trăng chưa nói nửa lời
Vẫn soi tình trên gối

Nắng đâu đợi ngày mai
Mới ngọt ngào ong mật
Gió không chờ chiều nay
Vẫn dịu dàng hôn mắt

Mình không ước bên nhau
Nhưng ngàn năm chờ đợi
Tim chẳng nói câu nào
Vẫn ân tình đến cuối

Xin đừng thề hứa gì
Mà vui buồn san sẻ
Và không ước hẹn chi
Vẫn là thương yêu nhé!
Ngô Tịnh Yên

TRẠI LIÊN KẾT XV

CỬA HƯỚNG ĐẠO MIỀN TÂY NAM HOA KỲ

(4 đến 7-9-2015)

Bút ký của:

Sơn Ca Mơ Mơng-Ý Nga

Ảnh:

Ý Nga và LD Vạn Kiếp

Hai đêm văn nghệ và lửa trại của 13 Liên Đoàn tham dự thật là đa dạng và dễ thương: các em siêng năng mang cả... chí lên sân khấu mà... chăm (phát âm “*chăm chí!*” thành “*chăm chí!*”).

Có một vở kịch, trong khi em đóng vai “thầy giáo” mang... đước lên sân khấu để... cúng (phát âm “*Cúng đước!*” thành “*cúng đước!*”) thì em thủ vai “học trò” lại đọc LÝ THƯỜNG KIẾT rất rõ ràng, kể cả cách phát âm chữ “t” trong chữ KIẾT cũng nghe ra rất rõ, dù tên vị anh hùng đước đọc xen kẽ trong phần tiểu sử tiếng Anh.

Có em mang loại... vua của... rau húng ra khoe (“*Hùng Vương!*” mà ai cũng nghe ra thành “*Húng Vương!*”).

Vài vai khác như: “hoàng tử, công chúa, vua, quan, công tử, tiểu thư, cha, mẹ”.v.v... trên sân khấu văn nghệ Liên Kết XV cũng đã nói tiếng Việt một cách ngộ nghĩnh, làm khán giả tha hồ mà cười. Cười nhưng phải **khâm phục ý chí tập luyện và sự cố gắng trình diễn bằng ngôn ngữ Mẹ của các em.**

Không ai không cười!

Không ai không thương!

Đa số khán giả trẻ ảnh hưởng phương Tây nên màn nào dù hay, dù dở cũng vỗ tay khen... nhau. Hay: được khen. Vụng về: được khích lệ. Phụ huynh vỗ tay mừng con đã gắng sức. Các trưởng trong 13 LD này tham dự thì vỗ tay mừng các em đã hoàn thành kịch bản do họ biên soạn và tập dượt:

01-LĐ Bạch Đằng Giang

02-LĐ Chí Linh

03-LĐ Hùng Vương

04-LĐ Hương Việt

05-LĐ Hoa Lư

06-LĐ Hoàng Sa

07-LĐ QT Ngọc Hồi

08-LĐ Lạc Việt

09-LĐ Lam Sơn

10-LĐ Trùng Dương

11-LĐ Trường Sơn

12-LĐ Vạn Kiếp

13-LĐ Văn Lang

Dưới sự hướng dẫn và diu dắt của các trưởng, tất cả đều chung mang nội dung: **báo hiếu, hướng về cội nguồn qua ca dao, tục ngữ và ca tụng những truyền thuyết yêu nước, đặc biệt và nhiều nhất là vinh danh các vị anh hùng dân tộc** với các hoạt cảnh rất cảm động như: **Hội Nghị Diên Hồng, Cô Gái Việt, Đinh Bộ Lĩnh, Lý Thường Kiệt, Thánh Gióng, Hai Bà Trưng, Lạc Long Quân.v.v....**

*

Chúng tôi được dịp âm thầm học hỏi bao nhiêu tấm gương sáng từ các trưởng **làm việc liên tục mà nghỉ ngơi rất ít** nhưng lúc nào cũng tươi cười, hòa nhã với anh chị em chung quanh, để cùng góp sức đem lại nhiều niềm vui cho 2.100 trại sinh khi tham dự trại hè Liên Kết XV, được tổ chức 3 ngày, tại:

Rancho Jurupa Park
4800 Crestmore Road
Riverside, California, 92509 U.S.A.

(Ảnh Ý Nga)

Qua 5 đường “links” hình ảnh đính kèm mà chúng tôi đã chụp ở cuối trang, quý Độc Giả Hướng Đạo sẽ thấy, để có được hơn 340 nụ cười trong hình, quý Trưởng đã phải làm việc rất nhiều cho các em

Tuy máy hình hư vì bị vô nước mưa từ Thăng Tiến X, sửa hoài vẫn không được những tấm chụp ngoài nắng, nhưng chúng tôi mừng thầm đã ghi lại được niềm vui của các em. Bởi vậy, về nhà, bạn bè hỏi:

-Đi trại vui không?

Chúng tôi trả lời ngay:

-Rất vui!

Không những “phe ta” vui thôi nhé. Các Bạn xem nè:

(Ảnh Ý Nga #1556)

Hai trong những Hướng Đạo Sinh Mỹ được mời

VUI!

Phe Ta, Phe Bạn cùng vui
Hiếm khi được dịp ngọt bùi sẻ chia

(Ảnh Ý Nga # 1567)

THIỆN

**Xưởng ngôn viên, nụ cười hiền
Trại sinh thánh thiện: ưu phiền chỗ nào?**

Trại có tổng cộng **2.071 trại sinh**, tổ chức trong 3 ngày, từ 4 đến 7 tháng Chín 2015, chỉ gồm riêng các Hướng Đạo Sinh và phụ huynh **tại miền Tây Nam Hoa Kỳ** đã tham dự:

- Ấu: 369 em
- Thiếu: 549 em
- Thanh: 258 em
- Phụ huynh: 697 người (**xin đọc bài TIỂU TRẠI PHỤ HUYNH và LANG THANG của Ý Nga**)
- Trưởng: 198 người (trong đó có tác giả, là khách duy nhất, đến từ Canada)

Cũng như các Thặng Tiến (Trại Họa Bạn Hướng Đạo VN Hải Ngoại Toàn Thế Giới), các trưởng: đêm nào cũng chỉ nghỉ ngơi được 2 hoặc 3 tiếng, ngày nào cũng chạy mỏi cả chân dưới cái nắng rất da để cố gắng chu toàn bốn phận. Đêm về, trong khi các em và trại sinh đã cùng... hòa âm bản “nhạc đệm” ngon lành nhất, sau một ngày vui chơi thỏa thích thì Ban Quản Trại và 13 vị Liên Đoàn Trưởng hãy còn ngồi họp hành liên miên để rút kinh nghiệm cho ngày hôm sau được tốt đẹp hơn. Đây là danh sách những Trưởng kẻ vai gánh vác cho trại:

-Trại Trưởng:	Tr. Nguyễn Tấn Tiến	(LĐ Hùng Vương)
-Trại Phó Kiến Thiết Xây Dựng:	Tr. Nguyễn Việt Nicholas	(LĐ Bạch Đằng Giang)
-Trại Phó Sinh Hoạt:	Tr. Nguyễn Khanh	(LĐ Hương Việt)
-Trại Phó Hành Chánh:	Tr. Bùi Văn Khanh	(LĐ Vạn Kiếp)
-Tiểu trại trưởng ngành Thanh:	Tr. Trương Vinh	(LĐ Chí Linh)
-Tiểu trại trưởng ngành Thiếu:	Tr. Hoàng Sơn	(LĐ Hoa Lư)
-Tiểu trại trưởng ngành Ấu:	Tr. Trần Sonny	(Quang Trung Ngọc Hồi)
-Tiểu trại trưởng Phụ Huynh:	Tr. Phạm Tài	(LĐ Vạn Kiếp)

(Ảnh Ý Nga # 3190)

Trại Trưởng Nguyễn Tấn Tiến và Trại Phó Hành Chánh Bùi Văn Khanh trước cổng trại

CHƯA MỆT!

Vẫn còn tươi, vẫn còn cười
Kỳ sau đông nữa? Thêm người: càng vui!

Thương làm sao là những nụ cười với đôi mắt quầng thâm và khuôn mặt hốc hác!

Các trưởng hỏi nhau mỗi sáng sớm:

- Trưởng năm được mấy tiếng?
- Tắm sương đêm có ho hen?
- Ăn gì chưa mà đã chạy?
- Uống cà phê không, tôi đi tìm cho 1 ly?

Và câu trả lời nào cũng vui vẻ, ngọt ngào, dù là lúc 2, 3 giờ sáng đang xếp hàng... ngắn chờ tắm (những hàng... dài: từ 6 giờ sáng đến 10 giờ đêm, phải nhường cho các em... xếp rồi)

Có trưởng vừa tắm, vừa đánh răng trong 15 phút cho kịp chạy giúp các Tiểu Trại

Thấy mà thương!

*

(Ảnh Ý Nga #1530) - Liên Đoàn VĨNH LANG

Nhờ cảm lều chung với Vĩnh Lang mà Ý Nga có được tấm hình này để bắt đầu cho một ngày thật rạng rỡ. Mặt trời mới mọc một chút mà đã nóng quá! Vừa mới nhìn ánh trăng khuyết của đất trại Riverside cách đây vài tiếng thôi mà bây giờ LĐ Vĩnh Lang đã dẫu vào đây tập hợp gọn gàng rồi.

(Ảnh Ý Nga: # 1786)

GIỎI

Chuyền cam bằng cổ cho hay
Mai sao nhuần nhuyễn, tỏ bày chí cao
Noi gương xưa của anh hào
Góp công giữ Nước, tô màu tự do.

Trời nóng quá! Xem các em chơi ban ngày mà ngạc nhiên, em nào mặt cũng đỏ bừng như gấc, lại còn nghe cả tiếng reo: “*Nóng quá! Nóng quá!*” nữa mới vui.

(Ảnh Ý Nga # 2945)

CÀN CHI RĂNG VÀNG MỚI LẬP LÁNH!

Răng niềng, răng thật cũng cười
Ở đâu nha sĩ khoe mười cái răng?

(Ảnh Ý Nga # 2928)

(Ảnh Ý Nga: # 2034)

BẠN ƠI ĐỪNG PHÍ NƯỚC!
Cái xô to tát thế này
Mà sao bạn tưới mặt mày của tui?

Các trưởng vừa nhắc các em uống nước, vừa cho nước lạnh vào bình, xịt lên không trung, để tạo mưa bụi cho các em mát được một chút (một chút thôi vì sợ ướt nhiều các em sẽ bị cảm nắng). Tụi nhỏ lúc nào cũng đưa người hứng lấy những giọt “Sương Ngày” mát mẻ một cách thích thú

(Ảnh Ý Nga: # 2010)

AI ĂN GIAN NÈ?

Anh Chị lăn trái cam nhỏ
Em nhỏ lăn trái banh to
Nên người lớn phải... “phụ” cho
Ăn gian không được thì... bỏ!

Một Sói Con đang ngủ ngon lành trong khi trưởng Tammy với lũ khủ đồ cho các em và “Bình Hạ Hỏa”
(Ảnh Ý Nga #1930)

(Ảnh Ý Nga #1966)

Thêm một “Bình Hạ Hỏa” ở chỗ... không nóng nữa nè!
Trưởng này đã cầm theo từ lúc... chưa có nước, cầm riết mà... yêu nước, không bỏ xuống được ☺

Trưởng này cầm bình nước không nhỏ. Để làm gương hay châm cho các em khi cần?
(Ảnh: Ý Nga)

(Ảnh Ý Nga # 2621)

Em này đáng khen với cái bình nước khổng lồ và đang uống hết những ngụm cuối cùng

PHỤ ĐÌ!

Tháp cây làm công trại nè
Sao không sắp sẵn mà nhe răng cười?

(Ảnh Ý Nga: #1508)

(Ảnh Ý Nga: #1713)

(Ảnh Ý Nga: #2045)

EM KHỎE KHÔNG TRƯỞNG?
*Trưởng xem em nhảy hay không?
Hôm nay trưởng phải thưởng công em nhiều!*

(Ảnh Ý Nga: #1744)

MỜI!

*Mời nhau một đĩa mận ngon
Cho quên nóng bức, mai còn ngọt, vui.*

(Ảnh: Ý Nga #1783)

CHẶT NHÉ!

*Giữ tay cho chặt! Đừng buông!
Giúp nhau len lách, qua “trường” cũng cùng*

*-Trưởng ơi! Trưởng chụp em thì còn, chụp dưa hấu thì hết đó ngen!
(Ảnh #2599)*

Các em có biết bao nhiêu lát dưa hấu như thế này đã được bao nhiêu trưởng, bao nhiêu phụ huynh cắt và ướp lạnh để cung cấp đủ cho 549 em trong tiểu trại Thiếu hay không?

Còn tiểu trại Thanh và tiểu trại Ấu nữa?

Cứ nhân lên thôi cũng đủ thấy mỗi cả tay người xắt dưa hấu rồi.

*Hình như đây là “Bộ Tổng Tham Mưu” Trẻ của trại Thanh?
Trưởng nào cũng giỏi quá trời!*

Các trưởng và phụ huynh đã chuẩn bị sẵn sàng đâu vào đó tươm tất các món giải khát: khi thì có kem, có táo; lúc có bánh thơm, kẹo dẻo.v.v....Sau mấy giờ học hỏi về kiến thức Hướng Đạo dưới các bóng mát cổ thụ và tham dự các trò chơi ngoài năng, các em được hướng dẫn vào Lều Giải Khát.

(Ảnh Y Nga #2635)

Chỉ cần tập hợp theo hàng đội đầu ra đó, trưởng hô một tiếng, với một tiếng còi và mấy ngón tay đưa lên thôi là các em cùng đáp lại bằng mấy ngón tay, đồng loạt hơn 500 em im phăng phắc và chấp hành mọi mệnh lệnh được ban ra.

Và cũng chỉ cần 15 phút sau, em nào cũng có đủ các món cầm trên tay nhai ngon ngọt, nhóp nhép, hả hê rồi.

Trừ quân đội ra, thật không có một đoàn thể nào còn bé mà có một kỷ luật, trật tự, nhanh nhẹn và tuyệt vời như thế! Thấy mà thương!

(Ảnh # 1734)

Lều chúng tôi được cắm sát với các em thiếu sinh nên được dịp âm thầm theo dõi các em trong vài sinh hoạt trong 3 ngày trại, được chứng kiến chúng lễ phép, ngoan ngoãn và nghe lời các trưởng.

(Anh Y Nga: #3089)

Ăn cơm xong các em hí ha, hí hửng đứng lên,
LD Trường yêu cầu giúp đỡ phụ huynh là các em lăn vào dọn bàn, rửa chén, hốt rác...
Gọn gàng đâu vào đấy xong xuôi mới đi chơi tiếp.

Mà bữa ăn nào cũng được yêu cầu, lời yêu cầu nào cũng được chấp hành nghiêm túc, không một lời phản đối.

Có một em chọn sai thời khóa biểu để đi tắm, bị trưởng la cho một trận, vậy mà em không hề cãi lại hay biện minh chi cả, đã vậy khi trưởng vừa quay lưng đi, em còn nói với bạn:

-He's right!

Các em này không biết vào đoàn được bao năm rồi mà ngoan ngoãn quá?

Thấy mà thương!

(Ảnh Ý Nga: # 1542)

Ý Nga từ xứ Cây Nước Đá (Canada) sang nên sợ nhất là cái nóng đã... dần... quên từ đất Việt, Thái, Ý trong 35 năm lưu vong, trong khi ở Riverside thì 3 ngày trại nóng chẳng thua gì!

Say mê nét rạng rỡ của bọn trẻ, chạy theo chúng suốt ngày từ 3 khu tiểu trại: Âu, Thiếu, Thanh chân không hề mỏi nhưng say... nắng quá, say đến nỗi khi có cảm giác như áp huyết xuống rất thấp là phải chạy ra bờ hồ nghỉ ngơi, tháo máy móc, mượn ghế của cô bạn, ngồi ngắm các Sói Con và Chim Non cho bầy vịt ăn 15 phút mới chạy tiếp nổi.

Chỉ cần nhìn em hồn nhiên bên bày vịt và nghe em cười thôi,
ai mà chẳng thấy vui theo?
(Ảnh Ý Nga #2132)

Khu vực này là khu vực LD Vạn Kiếp được chia đất trại: sau lưng chúng tôi là những cái lều đủ màu sắc rực rỡ, may mắn: được cắm dưới các cây cao, bóng mát, trước mặt là nước xanh biêng biếc, có tiếng vịt kêu suốt ngày, gợi nhớ âm thanh quen thuộc của hương đồng, gió nội Quê Nhà.

Đây đó có: phụ huynh nằm dài ra ghế ngủ, nhóm nhâm nhi ly cà phê bên nhau, nhóm tâm tình vui vẻ, nhóm lang thang xem người Mỹ câu cá. Gần tôi nhất là một bà ngoại, dạo chơi với cháu, và một người mẹ vừa chuyền bắp cho con trẻ mớm đôi vịt trắng toát đang bơi lòng vòng gần bờ hồ.

Sao mà êm đềm!

Sao mà nên thơ!

Sao mà thanh thản!

Mang tiếng là được đất trại tốt, nhưng tiếc là chỉ có phụ huynh và các em của LD Vạn Kiếp mới được hưởng thôi chứ các trường thì chạy suốt ngày trong trại, may ra đêm về thì chui vào lều nghỉ lưng vài tiếng là cùng.

Trại Thăng Tiến VIII chúng tôi cũng đã được cắm lều khu này, nhưng chẳng được thanh thản gì nhiều vì cái tật ham... làm báo.

Vạn Kiếp ơi! Tôi ước gì được mà ngồi như thế đến ...vạn kiếp thì mát biết mấy!

Chạnh lòng nghĩ trộm: không biết những phụ huynh này và các em có biết rằng các trường đã chuẩn bị vất vả gần cả năm trời ròng rã họp hành lui tới mới có được những ngày trại tuyệt vời như vậy không? Có ai như chúng tôi: **thấy mà thương cho các trường?**

(Ảnh Ý Nga, # 2980)

*Tr. Hồng Tiên đang xin chữ ký trên 1 cái khung trống, ai ký vào cũng hỏi hộp quà,
không biết ở giữa sẽ là tấm giấy nợ mấy triệu dollars đây?*

Nhưng Hướng Đạo mà, dân bắt tay trái luôn luôn nhớ đến trái tim thân ái.

Ký thì ký! Lễ bé mạt mà không thấy trao quà cho Trại Trưởng thì tr. Hồng Tiên trốn đi đâu được nào?

GIRLS

Tôi mê màu áo T-shirt này của các em 10 thì mê những nụ cười của các em hết 9 vì mỗi lần tiếng reo của các em vang lên là các em đều cười như thế.

Thấy mà thương!

Khen ai khéo vẽ mẫu áo T-Shirt này!

Nhớ để phần cho Ý Nga một cái nha! ☺

Biết đâu mặc vào cũng được tươi hoài như các em!

(Ảnh Ý Nga: # 2722)

BOYS:

NGHE NÈ!

*Đêm ngày khô khô,
Ngày réo thật to
Khi cất tiếng reo,
Nam nhi chẳng... hò*

(Anh: LĐ Vạn Kiếp)

VUI KHÔNG NÈ?

*Gà kho, hương tỏa lừng lừng
Hòa thêm văn nghệ, văn... gừng cho thơm.*

(Ảnh Ý Nga: #2776)

ĐỒ TRƯỞNG

*Đồ Trượng em viết chữ gì?
Số này số mấy? Hiệu kỳ ghê chưa?*

(Ảnh Ý Nga # 2934)

TRANG SỨC MỚI?

Dây thun kết kiểu Việt Nam

Hoa Lư thật nôi! Ai ham dây chuyên?

**GÒ GHÊ!
GÒ GHÊ!
KHEN “CÔ” DUNG MỘT CÁI BÀ CON OI!**

*Nôi niêu, xoong chảo, ghê, lều...
Dọn ra sạch sẽ, chút chiều dọn vô
Chồng lo chuyện trại ở mô?
Mình em dọn dẹp cũng... gò ghê chưa!*

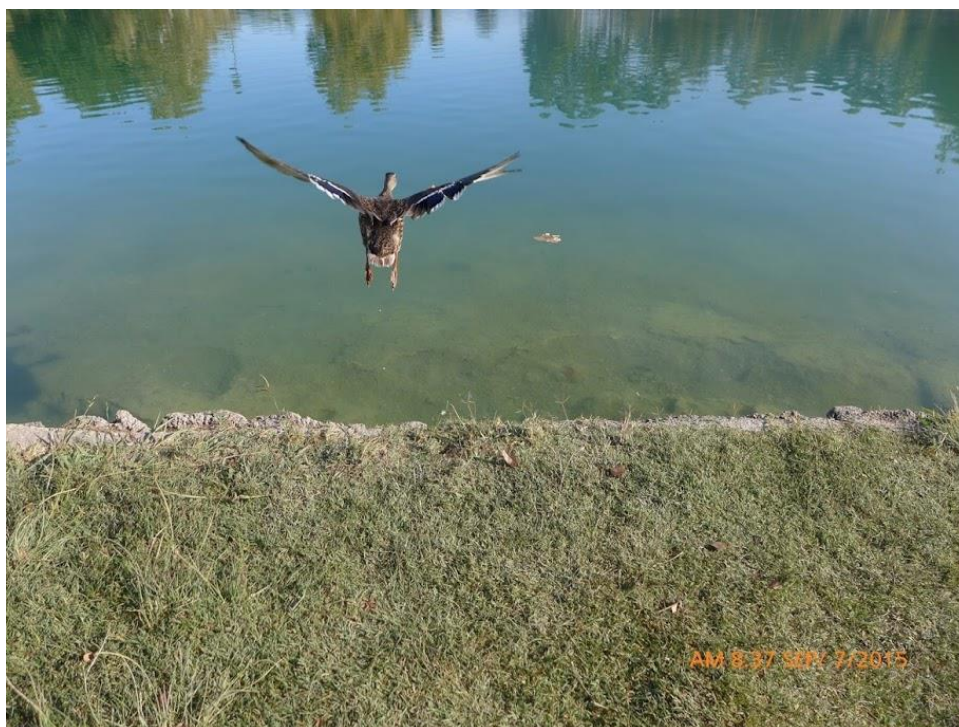

(Ảnh Ý Nga # 3194) > 2 tay và 1
cái cặp = 3

**MỘT TAY LÀM CHĂNG NÊN
NON?**
*Ba tay cùng nhặt, rác... còn
Vậy mà ai bảo “thành hòn núi
cao”?*

(Ảnh: LD Vạn Kiếp)

Cả nào!
Cả nào!
Ta hát cho vui và to!

(Ảnh: LD Vạn Kiếp)

VỊT BAY

*Trưởng ơi! Con vịt nó... bay
Phó Nhòm đâu để bỏ tay: chụp liền!
"Chụp" này không tốn gừng, riềng
Tồn công thơ thần tặng riêng người cười*

(Ảnh: LD Vạn Kiếp)

CON "TÔM CUA" NÈ TRƯỞNG!
*Con này hải sản chi chi?
Sao mà nhúc nhích giống y của nè?*

Ngày bé mặc trời nóng quá, thấy các em đang nắng mà tội, nên Ban Quản Trại cắt bỏ hết tất cả các chi tiết phụ, lễ diễn ra nhanh, gọn chỉ trong vòng 15 phút để trại còn lưu lại hoài những giọng cười... mát mẻ của một tuần cuối hè thật vui nhộn.

Trại Liên Kết XV này tuy có vài ý kiến nhỏ nhoi **góp ý xây dựng** (không phải chỉ trích à nha!) của phụ huynh như:

-Đất trại Đoàn này thiếu mấy chục chỗ cho các em cắm... lều, trong khi Đoàn kia giành mấy chục... lều cho... "những người đi không thấy đến"

-Khu này có kiến: đêm đủ tám tiếng, ngày dư nhiệt nhạt; khu kia có nhện.

(Gi chữ mục này thì đất trại nào cũng có cả, nếu

chê kiến nhỏ, muốn có thú to hơn như gấu thì cứ qua rừng phong Canada cắm trại trên tuyết là bà con biết liền ☺)

-Khu tiểu trại Thanh bụi nhiều làm các em bị dị ứng ho quá, trong khi khu tiểu trại Thiếu dư chỗ để các em Thanh có thể chơi chung

Ảnh # 2329: Bác Sĩ Phong đang khám bệnh một trường hợp say nắng và dị ứng bụi

Về y tế thì quả thật đáng mừng: mặc dù số trại sinh là 2.100, nhưng chỉ có 2 trường hợp: một em gái bị phỏng khi tự làm bếp và một em bị té là đưa đi nhà thương thôi.

Nhìn chung, chúng tôi không thấy có khuyết điểm nào lớn lao cả. Tổ chức giỏi! **Tinh thần dân thân cho Chuyện Chung của quý Trưởng cao, rất đáng ca ngợi!**

Cám ơn tất cả quý Trưởng và quý Phụ Huynh đã cùng đóng góp công sức chung, mang lại niềm vui cho 2100 trại sinh trong những ngày nghỉ cuối mùa hè thật an toàn.

(Ảnh Ý Nga: # 2541)

BỐ CON ĐI TRẠI

*Con đi, bố cũng đi theo
Mai già: núi hiểm con leo, bố... dừng
:)*

(Ảnh: Ý Nga)

*Sơn Ca Mơ Mơng- Ý Nga, Sóc Nâu Kiên
Trì-PhongNhã và các Em*

(Ảnh Ý Nga: # 3119)

Từ phải sang trái:
Cóc Tài hoa-Trần văn Lương, Sơn Ca
Mơ Mộng-Ý Nga, Sóc Nâu Kiên Trì-
PhongNhã,
(Trưởng ?), Thiên Nga Cương Nghị-Vân
Khanh và 4 Trưởng chưa biết tên

Càng không thích những kẻ **nói mà không làm**, có tính a dua, ý đông cậy thế, ức hiếp người thẳng thắn bao nhiêu thì chúng tôi càng quý mến những trưởng **làm mà không nói**, luôn xả thân vào những việc chung một cách tích cực và tiên phong đi đầu trong tránh nhiệm khó khăn bấy nhiêu; nhất là những trưởng từng gánh vác các trách nhiệm nặng nề luôn lấy câu châm ngôn “*Dĩ hòa vi quý*”, biết nhường nhịn nhau và chịu khó học hỏi nhau

Mong rằng các trại Liên Kết kế tiếp sẽ vui hơn, đông hơn, và có nhiều thiện nguyện viên hơn để Gánh Nặng được nhẹ nhàng bớt trên những đôi vai luôn... **thân ái bắt tay trái** và để cho **Phong Trào Hướng Đạo VN Hải Ngoại** luôn mang đến những nụ cười hồn nhiên cho các em, trong bốn phận đào tạo và giáo dục các công dân hữu ích cho xã hội nhé!

Khúc Mưa Thu

*Em góp sầu tư mang đốt hết
Tàn tro vỡ mộng giữa hư không
Mai một anh về cho xanh lá
Thu chín hong vàng nỗi nhớ mong.*

*Hạt bụi tình rơi vương khóe mắt
Niềm thương ray rức ước mơ xưa
Tình ơi , so phím dây thương lỡ
Réo rắt tơ lòng khúc nhạc mưa.*

*Mấy độ thu về đông lá úa
Mấy mùa thương nhớ , mấy mùa xa
Lã lơi cánh gió đêm hò hẹn
U tình đắm đuối thuở ngọc ngà .*

*Miên man trong tiếng mưa buồn lạnh
Đêm về thao thức nhớ trăng buồn
Sáng soi thu khúc tim hoài vọng
Về phía trời xa cõi vô thường.*

*Giữ ấm hơi người bên gối mộng
Tiếng thơ rơi rụng giữa canh trường
Thôn thớt tơ lòng lên cung oán
Thánh thót hiên ngoài giọt mưa tuôn.*

Tranh "Trăng Thu" của LTV

Mùa Thu Tháng Mười

*Trời đã vào thu , ơi tháng mười !
Lá vàng theo cánh gió chơi vơi
Ngã nghiêng như hôn em chao đảo
Ôi mùa vàng nhung nhớ nào người !*

*Bên nhau thời gian qua rất vội
Đôi tay còn chưa ấm cuộc đời*

*Tìm đâu người hỏi biết tìm đâu
Mùa xuân chim yến lượn quên sầu
Gió bay theo bước người phiêu lãng
Thu khúc đợi chờ cơn mưa mau .*
Ngọc Quyên

Bài Thơ Áo Tím

Áo tím em ngồi trong chiều mơ,
Tóc xỏa bờ vai, dáng hững hờ,
Khép nép âm thầm bên cửa sổ,
Mong chờ một nửa mảnh trăng thu,
*

Màu tím áo em, tím mộng mơ,
Để ai thơ thẩn, lẫn đại khờ,
Có phải đã quen từ kiếp trước,
Ôi! Người Áo Tím muôn ý thơ!
*

Em nhớ thương ai về u hoài,
Bên con chim nhỏ nhốt lẻ loi,
Chim như buồn lắm, em nhung nhớ,
Bóng dáng người thương, thoáng trong mơ?
*

Lá thu vàng úa, đỏ chiều thu,
Lối về như trải lụa mong chờ,
Bài Thơ Áo Tím, tương tư tím,
Ai gọi cho em, tình bơ vơ?
*

Em đừng nhức nhối trái tim thơ,
Đừng quên tà áo tím tương tư,
Mà anh đã lỡ đề thơ đó,
Đừng nói tình ta chỉ mộng hờ!
Phạm Thị Minh Hưng.

*Cho nụ hôn nồng nàn hương tóc
Em ơi tình chỉ có thể thôi !*

*Làm sao lấp đầy bao khát vọng
Mùa thu chưa lay động núi đồi
Nắng chưa vàng hong đôi má thắm
Để hương yêu ngậy ngát hồn côí .*

*Ôi ! Mùa thu hôn em lạc lối
Hay đường yêu xa thẳm mù khơi
Gió rét run theo từng vạt nắng
Ôi mùa thu ! Tình mộng tháng mười .*
Ngọc Quyên

Tình Mơ Bốn Mùa

Ừ Ta yêu hết mùa thu
Anh về quét lá đợi chờ tình em
Bao nhiêu lá rụng bên thềm
Là bao ước mộng êm đềm ngóng trông
Rồi...Ta yêu hết mùa Đông
Mặc cho bão tuyết lạnh lùng ngoài hiên
Ta quên hết cả muôn phiền
Em như cô Tấm ngoan hiền ngày xưa
Tình yêu biết mấy cho vừa
Mình yêu tiếp nối... bốn mùa, nhé Em ...
Qua năm mình sẽ yêu thêm,
Mãi yêu em nhé ấm êm mặn nồng
Tình ta đẹp mãi bền bền,
Như mây trắng với nắng hồng trời xanh,
Em là mây gió là anh,
Bên nhau chẳng chút ngại ngần cứ yêu
Mặc đời mưa bão liêu xiêu
Trăm năm chỉ có dấu yêu đôi mình!
Tình ta đẹp ánh bình minh,
Đêm thu trăng sáng lung linh soi thềm
Ngân Hà giải lụa nhưng mềm
Tình ta muôn thuở dịu êm nồng nàn,
Mãi yêu dấu tháng ngày tàn,
Tình-mơ-mộng đẹp hơn ngàn ý thơ...
Phạm Thị Minh-Hung

Thu Muộn

Có con dế ngủ bên nguồn,
Chờ trăng đến muôn cuối đường mong manh.
Em ngồi hong tóc bên màn,
Chờ con nước lạ nở cành xuân khuya.
Dáng anh hiển hiện đi về,
Lời ru theo gió đê mê linh hồn.
Đêm trao nhẹ một nụ hôn,

Thơ bay lạc lõng, mắt hờn long lanh.
Đêm ơi! Trăng ngủ bên màn.
Linh Đắc